

Elke week verschijnt een nieuw compleet verhaal.

Lord Syster

genaama
Raffles

DE GROOTE ONBEKENDE

No. 965

HET GEHEIM VAN BALROTHERY.

20 cent

Op hetzelfde oogenblik stond de auto stil, de twee berijders sprongen eruit en liepen op den doodelijk ontstelden knaap toe.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.
UITGAVE VAN DEN ROMAN-, BOEK- EN KUNSTHANDEL, LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.
Exploitant voor België H. JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.

NIEUWE SERIE

Het geheim van Balrothery.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HOOGWATER.

De Albatrossen, die op dien schoonen vroeg-zomerdag zweefden boven het eerste Kanaal, eenige mijlen ten Noorden van Lambay Island, hadden alle reden om verbaasd te kunnen opzien, door het plotselinge opduiken van een zonderling, grijs monster uit de kalme golven, die béstraald werden door een zon aan een bijna wolkeloozen hemel.

Misschien zouden zij elkander in een koor van snerpende kreten wel hebben gevraagd of zij dit zonderlinge wezen moesten rangschikken onder het geslacht der visschen dan wel onder dat der zoogdieren.

Zou het misschien de befaamde zeeslang zijn? Was het een walvisch, naar deze Zuidelijke streken afgedreven?

Neen, voor een walvisch was het te klein — voor een haai veel te groot. Het had een slanken vorm, het had een doffen, parelgrijzen glans, met groenachtige vlekken, en eigenlijk had het noch kop noch staart.

Het gelek op een sigaar — zouden die Albatrossen misschien gezegd hebben, als zij zulk

een product der tabakscultuur hadden gekend.

Maar de oudste dezer dieren, welks kop reeds geheel zwart was, ten bewijze dat hij gereed stond tot zijn vaders te worden opgeroepen, een vogel van zeer groote ervaring, maakte de opmerking, dat het zoogenaamde middending tusschen een haai en een walvisch niets anders was dan een hol stuk staal, voortbewogen door een geheimzinnige kracht, en dat de schepsels op twee voeten hadden uitgevonden, die onder den naam van mensch bekend stonden.

En die vogel had gelijk.

Het was inderdaad een duikboot van klein model en van een zeer eleganten vorm, die daar sierlijk en licht naar boven kwam, met groote snelheid, en nu nauwelijks te onderscheiden was van de golven, want de stalen huid, dof als veelgebruikt aluminium was hier en daar met grillige, onregelmatige, groene vlakken beschilderd, zoodat reeds op een afstand van tien, twintig meter, het onderscheiden zeer moeilijk viel, vooral wanneer de zee wat onrustig was.

Het schip kon een lengte hebben van tien

meter, tenminste voor zoover het nu zichtbaar was, en voor en achtersteven leken zeer spits te zijn.

De bovenzijde was een weinig afgeplat, over een lengte van hoogstens drie meter, en half zoo breed en in het midden van die afplating was de cirkel te zien van het toegangsluik, dat op zijn hoogst een decimeter boven dat kleine ding uitstak.

En nu ging dat ronde luik open en een hoofd werd zichtbaar met verwarde, blonde haren.

De nog jonge man die daar zijn hoofd boven de ronde opening uitstak snoof de frissche lucht vol welbehagen in, scheen nog een sport hooger te klimmen op het stalen laddertje waarop hij stond, keek eens om zich heen over de zee, waar op dit oogenblik slechts eenige verre zeilen van visschersschuiten te zien waren en riep vroolijk naar beneden:

— Ik denk wel dat wij minstens een kwartier boven kunnen blijven, Edward, om de lucht een weinig te ververschen. Het is wonderlijk! Men gevoelt zich een geheel nieuw mensch in deze zuivere lucht!

In sommige fabrieken is het ook niet heel erg aangenaam Brand, zeide de stem van een nog onzichtbaar man op ernstigen toon. Wat wij in onzen duikboot hebben moeten verduren, wordt in onze onvolmaakte wereld duizendvoud verduurd, honderduizendvoud! En helaas — niet allen kunnen zooals wij, met een enkelen handgreep een luik openen om de frissche zeelucht in te ademen.

Nu werd het hoofd zichtbaar van den man die sprak. Een ernstig gelaat, groote, doordringende grijze oogen. Zwart glanzend haar, maar dat aan de slapen eventjes begon te grijzen.

Het was John Raffles, de groote avonturier, die nu zijn bovenlichaam op zijn beurt door de opening tilde, want Charles Brand, zijn vertrouwde vriend, was al op het platte dak gekropen, en had met een handbeweging de leuning van dunne staalstaven overeind gezet, die bij ruw weder moesten beletten, dat men eenvoudig van het dek werd afgespoeld.

Het zag er tamelijk dun en iel uit, maar Brand wist dat het stevig was, sterk genoeg om zelfs den reus voor vallen te behoeden, die daar nu op zijn beurt te voorschijn kwam, en zijn machtig lichaam niet zonder een weinig moeite door de ronde opening wrong, om zijn geweldige longen vol frissche zeelucht te pompen.

Het was James Henderson, in gewone om-

standigheden de chauffeur van Lord William Aberdeen, onder welken naam Raffles sedert eenige jaren in Londen woonde, maar die nu medehielp de duikboot te besturen, een van de jongste vindingen van Raffles, en die voorzien was van verbeteringen, waarvan de Ingenieurs der Oorlogsmarines zelfs nog niet gedroomd hadden.

De reus proestte als een bruinvisch, en zijn borst zette zich uit als de blaasbalg van een smidse.

— Het begon daar beneden een beetje onfrisch te worden, nietwaar James? vroeg Brand lachend, en met genot zijn eigen longen volzuigend met de prikkelende, zilte zeelucht.

— Dat is mijn schuld, Mijnheer Brand, zeide Henderson met een schuld bewust gezicht. Mijn longen zijn te groot en ik verbruik veel te veel lucht voor één persoon! Als ik een opmerking had mogen maken, dan had Mylord daar bij den bouw van deze boot op moeten rekenen. Ik ben onbescheiden — ik neem de plaats in en ik adem voor vijf anderen!

— Wij zullen bij een volgende gelegenheid de lengte van het schip verdubbelen James, zeide Raffles ernstig.

— Mylord schertst, James, hielp Brand den armen kerel, die er bedrukt uitzag. Maar het is waar dat wij vier uren aan een stuk onder water zijn geweest, en daar wij de luchtreservoirs niet hebben willen aanspreken, zoo moest de lucht wel een beetje dik worden daar beneden.

— Waar zijn wij hier ergens? vroeg Brand rondziende.

— Op omstreeks twee mijlen van Lambay Island, gaf Raffles ten antwoord. Je kunt heel duidelijk het geboomte zien van dat verrukkelijk brokje land. En door den kijker zie je zelfs rook opstijgen uit de schoorsteenen.

— En wij zijn nog altijd op weg naar Balbriggan?

— Wel zeker Brand, dat was het doel — ben je dat vergeten? vroeg Raffles, en in zijn stem was een koele verbazing, die plotseling Brand weer deed beseffen, welk een verbazende afstand hem nog steeds scheidde van dezen man, voor wien geen plan te stoutmoedig en geen onderneming te dolzinnig was.

Brand draaide wat aan den kijker, en zeide zacht:

— Ik meende — dat je juist die menschen... Raffles viel hem in de rede met een kort

gebaar en zeide, zich tot Henderson wendend :

— Als je genoeg frissche lucht hebt ingeademd, James, overtuig je dan nu eens hoe het staat met de machine, en houdt er rekening mee dat wij over een uur ongeveer het doel van onzen tocht zullen hebben bereikt !

— Ik heb veertig gallons lucht binnen, Mylord, en daar kan ik het voorloopig mee doen, zeide de reus en gedwee als altijd, zonder een enkele tegenwerping, daalde hij weer af langs de stalen ladder en verdween in het voorschip.

Toen begon Raffles op zachten toon :

— Je weet, Brand, dat ik in het bijzijn van dien braven kerel, indien het maar eenigszins te vermijden is, niet gaarne spreek over — mijn buitenmaatschappelijke plannen ! En zeg nu welke je bezwaren zijn .

— Wel, ik dacht dat ik ze al eens te berde had gebracht ! zeide Brand, een weinig in zijn wiek geschoten. Maar ik wil ze wel nog eens herhalen ! Je bent immers van plan het kasteel van Balrothery als doel te kiezen voor deze onderneming ?

— Inderdaad — en over een uur hoop ik tegenover Balbriggan aan te leggen, het dorp, waarvan de helft in het bezit is van Graaf Doherty, die op het kasteel woont, dat je zoo-even noemde.

— Maar — dienzelfden Graaf hebben wij nog geen drie dagen geleden, geholpen, in die geheimzinnige zaak met de Valera.

— Welnu wat zou dat ? Heb ik eenig bewijs van dankbaarheid van die graaf gehad ? Ik vond hem een ruw, hooghartig man !

— Maar hij had een zuster, Lady Donabate, die ons vriendelijk tewoord heeft gestaan.

— Een vreemde opmerking ! Had zij ons moeten afblaffen, toen wij kwamen aanbieden haar geliefde Valera te redden ? Is het je dan niet opgevallen dat die broer en die zuster ongelooflijk trotsch zijn ? Intusschen, dat zou mij niet hebben gedeerd — ik geloof dat ik zelf niet geheel en al vrij ben te pleiten van dat veel voorkomende menschelijke gebrek. De geleerden moeten overigens nog uitmaken, of het wel inderdaad een gebrek is. Maar zij zijn gierig, en de graaf zuigt zijn pachters uit. Ik weet dat met zekerheid, en ik weet nog heel wat meer ook. In deze tijden heeft eigenlijk niemand het recht zoo afschuwelijk rijk te zijn — in de nabijheid van zooveel afschuwelijke armoede. En de zaak is zeer gemakkelijk. Wij gaan gebruik maken van den zelfden onderaardschen doorgang die drie dagen geleden de Valera bijna noodlottig is geworden, wij komen

aldus in het park, wij kunnen het kasteel van de achterzijde ongemerkt naderen — en daar kan ik mijn kleine voorstudie beginnen. Eenmaal de slag geslagen, hebben wij dan een gemakkelijken uitweg, want wij zullen onze duikboot meeren, dichtbij den ingang van het groote rotshol, dat bij vloed onder water komt te staan ! Komaan, komaan Brand, weg met die sentimentaliteit — er is werkelijk niet de minste aanleiding toe ! Mijn motief is, en het zou reeds voldoende zijn : die lieden zijn veel te rijk en van hun overvloed stroomt te weinig af naar degenen die niets bezitten ! Ken je mij nu nog niet voldoende ? Gisteren is mij verhaald met de bewijzen erbij, dat die vriend van de Valera, die graaf Doherty omstreeks veertien dagen geleden een van zijn pachters, die meer dan twaalf jaren trouw al zijn verplichtingen was nagekomen, met zijn geheele gezin van zijn hoeve heeft verjaagd om een schuld van een halfhonderd pond sterling ! En zulk een kerel zou ik sparen ? Sparen ? Nooit ! Kom Brand we gaan weer duiken, want het begint hier even druk te worden als in Oxford Street als de kantoren sluiten !

Brand zeide niets meer. Hij had de oogen van Raffles hard zien worden als het koude staal van een degen, en hij wist, dat er dan geen sprake van kon zijn, Raffles tot andere gedachten te brengen.

Drie dagen geleden hadden zij de Valera gered, de Iersche rebellenleider, gered van den dood en van de volkomen vergetelheid. Maar dat wilde Raffles zich niet langer herinneren. Met de Valera had hij niets meer te maken — hij had te doen met graaf Doherty den rijken, schatrijken grondbezitter.

Een minuut later werd het stalen ronde luik weer dichtgeschroefd. De „Bruinvisch” dook snel onder water, Raffles nam plaats achter het kleine, stalen stuurrad, de periscoop reeds een weinig boven het dek uit, en met behulp daarvan stuurde Raffles de boot met vaste hand omstreeks een meter onder de wateroppervlakte in de richting van het havenstadje balbriggan.

De tocht duurde omstreeks een uur. De vloed begon op te komen, en reeds overdekte de golven een vrij groot deel van het rotsachtige strand.

Schepen waren naar hier in de buurt slechts weinigen te zien, maar toch moest Raffles voorzichtig te werk gaan.

Spoedig was hij overigens gedwongen om de Bruinvisch te doen stijgen, omdat er geen water genoeg meer stond, dicht bij de kust.

Hij voer een kleine, natuurlijke baai binnen,

aan het einde waarvan de poortvormige opening gaapte van een groot rotshol.

Reeds sloegen de golven van den vloed hier en daar over den ongelijken drempel van die natuurlijke poort.

Over drie uren zou er van die geheele opening niets te zien zijn — de golven zouden haar hebben gedekt.

De boot lag stil aan den linkeroever van de baai, die door een ring van klippen, van de zee was afgesloten, zoodat de golven die er binnenstroonden voor een groot deel hun kracht reeds verloren hadden.

Op deze plek was het water zoo rustig als dat van een vijver.

Raffles liet het stalen schip voorzichtig tot op den bodem zinken, en de beide ankers uitwerpen. Het dek kwam nu nog eenige centimeters boven de oppervlakte uit. De drie mannen begaven zich nu aan land en het stalen luik werd gesloten met behulp van een klein boorvormig toestel, zoodat het voor den vreemdeling, zelfs al vond hij op deze eenzame plek het vaartuig, geheel onmogelijk zou zijn, zonder een soortgelijk instrument dat luik weder te openen.

Trouwens — binnen een kwartier zou het water over het dek heenstreamen, en het zou zes uren duren, voor dat dek weer bloot zou komen.

Raffles wierp een blik om zich heen.

Geen teeken van leven was te zien, behalve in de verte de blanke zeilen der Engelsche visschersbooten en de bruine van de Hollandsche trailers, die tot hier hunne netten kwamen uitwerpen.

Deze woeste kust werd slechts zelden betreden, want een pas was hier niet, en de beklimming van de naakte klippen zou zelfs een toer zijn geweest voor een beproefd alpinist.

Anderhalf uur gaans van hier moest het stadje Balbriggan liggen, met zijn kleine, goed aangelegde haven, maar daarvan was op deze plek geen spoor te zien, door een uitspringende landtong, die er uit zag als de gekartelde ruggegraat van een Pleosaurus of een ander voorwereldlijk monster.

Slechts eenige zeevogels fladderden krijgschend, boosgestemd over den inbreuk op hun gebied, hoog boven de hoofden der drie mannen, die haastig begonnen te klauteren, teneinde den drempel van de poort nog te kunnen bereiken, voor deze geheel onder water zou verdwijnen.

Bij het terugvloeien der golven konden zij

nog juist droogvoets op een der hoogstgelegen plekken van dien natuurlijke drempel het hol betreden.

Het daglicht drong er tamelijk diep in door.

Het hol was hier omstreeks vijf meter breed, en drie meter hoog, maar het versmalde zich vrij spoedig.

Op omstreeks dertig meters van den uitgang was de eerste bocht, en nu werd het ook dadelijk schemerachtig.

Voor zij verder gingen vroeg Brand :

— Ik behoef je zeker niet te zeggen Edward, dat wij langs dezen weg niet terug kunnen gaan voor wij zes uren verder zijn ?

— Dan zullen wij een anderen weg kiezen — door het park ! gaf Raffles schouderophalend ten antwoord. Trouwens — wij zullen die zes uren wel noodig hebben om onze kleine studie van het kasteel te voltooien ! Henderson, ontsteek je lamp. Dat is voorloopig voldoende.

Zwijgend klommen de drie mannen nu een kwartier lang verder, want de weg steeg langzaam. Nu en dan naderden de wanden elkander vrij dicht, dan weder weken zij ver uiteen.

Ook vertoonden zich zijgangen, maar Raffles was reeds eenmaal in dit hol geweest, en zijn geheugen was ongelooflijk sterk.

De drie mannen liepen nu langs een lage, duistere zijgang, weinig meer dan een spleet, en Raffles stond even stil en zeide ernstig :

— Deze smalle gang voert naar het rotsvertrek waar de Valera den dood zou hebben gevonden, als de Voorzienigheid mij niet hierheen had gebracht !

Toen gingen zij weer verder en zij waren omstreeks een half uur onderweg, toen Raffles die vooraan liep plotseling een gesmoorde kreet slaakte, half van verbazing, half van schrik.

— Wat is er ? vroeg Brand die haastig naderbij kwam.

— Zie ! antwoordde Raffles eenvoudig.

Bij het licht van de lamp die Henderson omhooghief zag Brand een opeenstapeling van groote rotsblokken, die den doorgang volkomen afsloten, van den bodem tot aan het gewelf, van den linker- tot aan den rechterwand !

Enkele oogenblikken zagen de drie mannen elkander sprakeloos aan.

Toen onderzocht Raffles snel bij het schijnsel van zijn eigen lamp dezen wand, die hem volmaakt onbekend was, en hun den doorgang versperde.

Tot op een hoogte van omstreeks een meter waren die blokken aaneen gemetseld. De kalk was nog versch, en ternauwernood gehard.

Het vinden van die blokken moest gemakkelijk zijn geweest want overal in het hol lagen zij bij dozijnen.

— Wij moeten terug! zeide Raffles kortaf. En vlug — ons leven kan er mee gemoeid zijn!

De drie mannen wendden den rug toe aan deze onverwachte hindernis op hun weg, en liepen zwiingend zoo snel zij konden weder naar den uitgang — de eenige die nog overbleef naar het scheen.

Na tien minuten ongeveer stond Raffles stil en luisterde terwijl zijn oogen een staalglans

kregen.

— Te laat! zeide hij bijna ruw. Ik hoor aan het geluid van het water, dat het reeds in het hol is binnengedrongen, over een groote afstand. Vrienden, de terugtocht is ons dus afgesloten, want zelfs al was het gat nog niet geheel onder water, dan zouden wij ons moeten opworstelen tegen den sterken vloed, die met reuzenkracht de nauwe opening van het hol binnendringt — en dat is onmogelijk! Wij zijn verloren, als er geen wonder geschiedt!

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking
recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkelier of den fabrikant de voorwaarden

HOOFDSTUK II.

ONDER HET KASTEEL.

Zoo snel hun voeten hen dragen wilden, aanvaardden de drie mannen weder den terugtocht, wijkend voor het meedoogenlooze water, dat iedere minuut vele meters scheen te winnen. Dat met een angstwekkende snelheid steeg.

Toen zij weder voor de afsluiting kwamen, schreeuwde Brand :

— Maar het is toch onmogelijk dat de vloed zoover het hol binnendringt ?

— Het is niet mogelijk Brand, maar het is zelfs zeker ! riep Raffles. Ik ken deze plek. De muur is opgericht op een punt, dat nog een weinig lager ligt dan de ingang van het hol ! Pas zestig meters verder begint de gang weer te rijzen !

— Maar waarom hebben de bewoners van het kasteel dezen muur hier opgericht — en waarom juist op deze plek ? kreet Brand op een toon van wanhoop en woede.

— Omdat zij een herhaling van het gebeurde wilden voorkomen — en omdat het werk hier het kortst zou duren omdat de gang hier het smalst en het laagst is. En nu genoeg gepraat — er vallen andere dingen te doen ! Binnen een half uur is de gang hier vol geloopt, en wij zouden otters moeten zijn of zeehonden, om die langen afstand naar buiten tegen den stroom in en onder water te kunnen afleggen. Op nog geen twintigste van dien afstand zouden wij vermoord zijn, gestikt of verpletterd tegen de ruwe zijwanden.

De reus had intusschen den scheidingsmuur aandachtig bekeken.

Nu maakte hij een gebaar van wanhoop want hij bemerkte wel, dat zelfs zijn reusachtige spierkracht niet in staat zou zijn, ook zelfs de kleinste van die blokken van zijn plaats te krijgen, vooral niet omdat de onderste laag reeds aaneen was gemetseld.

Ook de hooger gelegen blokken waren zoo zwaar en groot, dat er zeker zes of acht man noodig geweest waren om ze op hun plaats te lichten, en dan waarschijnlijk nog met behulp van lier en takel.

Een kort onderzoek was ook voor Raffles voldoende om tot het inzicht te komen, dat geen menschen zonder behoorlijke werktuigen

dien rotswand zouden kunnen doorbreken, die bestemd was om zelfs den druk van de golven te weerstaan, en die was opgetrokken uit meterdikke granietklompen.

Het werk was zeer waarschijnlijk door vaklieden verricht, want de blokken waren zuiver behouwen en pasten nauwkeurig tegen elkander aan. Ook het metselwerk toonde de hand van den ervaren arbeider.

En werktuigen bezaten zij helaas niet — het zou immers maar een onderzoekingstocht zijn geworden !

— Hier valt niets te doen — wij moeten een der zijgangen in, in de hoop, dat het lot ons gunstig zal zijn en wij er een aantreffen die zoodanig omhoog loopt, dat wij in haar bovengedeelte het afloopen van het water kunnen afwachten. Als wij in het park willen komen, zullen wij een anderen weg moeten volgen dat is zeker !

Brand gaf geen antwoord. Hij verwonderde zich nog altijd over de koelbloedigheid van dezen man, die zijn oorspronkelijk plan niet opgaf, en aan een avontuur dacht, terwijl zijn leven aan een zijden draad hing.

Nu waren de zijgangen zooals werd opgemerkt vrij talrijk, en er was dus overvloed van keus.

Men moest op het geluk vertrouwen, op een goede kans — want het was heel goed mogelijk dat men een tunnel trof, een gang, een spleet, die aanvankelijk een weinig rees, om dan eensklaps weer te dalen.

En dat was inderdaad met den eersten gang, dien zij binnendrongen het geval !

Over een lengte van wel vijftig meter liep de bodem geleidelijk op, en zij hoopten reeds buiten gevaar te zullen zijn, toen eensklaps die stijging ophield, en de gang weer omlaag liep, veel sterker dan zijn aanvankelijk rees !

Toen zij in allerijl terug waren gegaan, klonk het angstwekkend gedonder van het toestormende vloedwater met dreigende duidelijkheid in hun ooren.

Zij moesten in de richting van dat water loopen, dat den dood bracht, om een tweede gang te ontdekken, lager dan de eerste, en ook

veel smaller.

Bij het licht van de eenige lantaarn die nu weer brandde, meenden zij in de verte reeds de witte schuimkoppen te zien schemeren van de golven die steeds verder het hol binnenrolden.

Het water brulde als een wild dier, en de ingewanden der aarde leken te sidderen onder de beukende slagen van de zee.

De gang bleek aanvankelijk volkomen waterpas te zijn. Toen begon de bodem te dalen. . . .

Henderson, die in gebukte houding met de lamp vooruit liep, stond al stil en gaf een schreeuw van woedende teleurstelling, hij wilde reeds terugkeeren toen Raffles die langs zijn breed lichaam had heengezien, kortaf beval:

— Niet terug, maar vooruit! Daarginds begint de gang opnieuw te stijgen. Vooruit! Terug kunnen wij niet meer, want ik geloof dat de zee al langs den ingang van dezen tunnel spoelt.

Zij daalden, daalden zeker wel een meter — en een heel dun, blinkend, zwijgend slangetje kroop hen achterna, in sierlijke wendingen. . . .

Het was het water dat verraderlijk en stil aankwam.

Maar Raffles had goed gezien — de gang begon weer te rijzen, het smalle beekje kwam tot stilstand en begon op het diepste gedeelte een heel klein vijvertje te vormen.

Ja de gang rees! Weliswaar heel langzaam, maar zij rees toch voortdurend, en Raffles schatte dat zij nu zeker wel drie meter hooger waren dan de laagste plek was, dat is dus omstreeks twee meter hooger dan de ingang.

Maar het vijvertje werd grooter, steeds grooter, het water was niet langer stil, maar het begon dreigend te grommen en het steeg, het klonk de gang in!

En de tergende langzaamheid van die beweging was erger, was nog moeilijker te verduren, dan een plotselinge doorbraak van het water zou hebben gedaan.

Plotseling slaakte Henderson een soort gebrul — en met moeite smoorde hij den vloek, die naar zijn lippen drong. Mylord hield niet van vloeken, dat wist hij maar al te goed — ook niet als er aanleiding te over toe was, naar zijn meening. En hier was aanleiding — ruimschoots.

Weer werd de weg versperd. En ditmaal door de natuur. Wie weet hoe lang geleden, was door een of anderen aardshok een zeer zwaar blok van het gewelf neergestort, en had de gang zoo goed als geheel versperd!

Het vulde weliswaar de tunnel niet volkomen maar slechts een rat of een magere kat zou

kans gezien hebben, weg te glippen terzijde van dien enormen steen.

En op twintig meters achter de mannen kwam het water aansluipen, als een loerend roofdier, dat op zijn buik kruipend, zijn prooi gaat bespringen.

Raffles had Henderson de lantaarn afgenomen, en hield haar zoo, dat het licht door de smalle opening straalde, tusschen gangwand en rotsblok.

— De gang zet zich voort, zeide hij kortaf. Wij moeten hierdoor en kost wat het wil!

— En hoe? Hebben wij dynamiet? Hebben wij houweelen? schreeuwde Brand.

Zijn stem klonk schrill, sloeg over, want al zijn zenuwen waren gespannen als snaren, Brand was geen Raffles, en die avonturen van de laatste dagen, het verschrikkelijke gevaar van zoeven had hem murw gebeukt.

Raffles keek hem echter van uit de hoogte ijskoud aan en zeide rustig:

— Matig je, Brand. Het dient tot niets zoo te schreeuwen. De toestand zal er niet door veranderen. Toon je een man!

Brand verbleekte, het was alsof men hem met een karwats geslagen had. Hij voelde zich plotseling slap en week, maar het volgende oogenblik ving hij den blik van Raffles op, 'en de verbaasde minachting die hij daarin scheen te lezen, staalde hem weer en deed hem stamelen

— Vergeef het mij, Edward. Ik was laf en klein! Maar ik zal niet toelaten dat mijn zenuwen mij de baas worden. Zeg wat wij doen moeten, Henderson en ik!

— Er is maar een middel mogelijk vrienden! hernam Raffles. Ik meen te hebben gezien dat de gang voorbij het blok, niet alleen wijder wordt, misschien als gevolg van de instorting, maar ook een weinig afhelt, indien wij er dus in kunnen slagen, dit blok voorover om te kantelen, dan zal er misschien een ruimte ontstaan, groot genoeg om er om heen te komen.

Henderson wachtte het einde der zin nauwelijks af maar zette zijn geweldige schouders tegen het blok.

Hij hijgde en kreunde van inspanning maar er kwam geen beweging in.

Men bedenke dat het een brok graniet was, bijna zoo hoog als de reus zelf, en een voet breeder!

En de stem van het water nam in kracht en in dreiging toe!

Het steeg bijna zichtbaar! Over tien minuten zou het hun voeten overstroomen! Een werktuig — een mes om de aarde hier terzijde van het blad weg te krabben, beval Raffles!

Henderson stak zwiġgend zijn hand in de zak en haalde er een soort van koubetel uit, bijna een voet lang, en stak het Raffles toe, die dadelijk neerknielde, zijn arm door de nauwe opening stak tusschen rotsblok en wand en daar de aarde begon weg te hakken.

Hij had aanstonds opgemerkt dat het blok hooger was dan breed en dat zijn voet gesteund werd door een soort van riggel, waarop hij nu met alle macht begon los te hakken.

Nu en dan trok hij zijn arm terug en beval kortaf:

— Nu!

Dan wierpen Henderson en Brand zich uit allen macht tegen het blok — en viermalen kneusden zij nutteloos hun schouders.

Maar de vijfde maal begon het blok te wankelen, juist toen het water met een zonderling, sissend gefluit hun voeten bereikte.

Raffles kwam overeind en paarde zijn inspanning aan die van zijn beide metgezellen.

En eensklaps stortte het blok voorover, met een slag die den grond deed dreunen!

Er bleef nu juist genoeg ruimte over, om over dien rotssteen te kunnen heenkruipen als men zich plat op de buik legde.

Even rustten de drie mannen hijgend uit, toen zij voorloopig weer in veiligheid waren.

Maar spoedig verdreef het water hen weer, want het begon om het blok heen te stroomen. Zij moesten door een soort van kuil, inderdaad gevormd door een instorting, van wie weet hoe lang geleden, maar toen steeg de gang weer en de grond werd zoo droog dat Raffles begreep, dat hier nooit water kon zijn doorgedrongen.

Nog altijd liepen zij door het harde graniet dat de kleur van leisteen had, tot Brand na een minuut of twintig verbaasd uitriep:

— Maar houdt deze gang nooit op? Ik krijg den indruk, als of wij in een kring rond loopen.

Een kreet van verbazing van Henderson deed hem zwiġgen.

De reus liep vooraan en had de lamp weer ter hand genomen.

— Wat is er James? vroeg Raffles naar voren stappend.

— Een muur, Mylord. Maar ditmaal is het een gewone, uit metselsteenen opgetrokken muur, en hij is voor de helft in puin gestort! Zie maar, daar liggen de steenen aan mijn voeten! En — maar wat drommel, zie ik goed? Een deur! Een wezenlijke deur, door menschen gemaakt, met zware ijzeren scharnieren!

Raffles wierp een blik over den afgebrokkelden onderrand van den half in puin gestorten muur heen die stellig vroeger de gang volkomen

had afgesloten, en inderdaad zag hij in het licht van de lamp, ongeveer drie of vier meter verder een zeer stevige deur, van boven gewelfd, zooals men ze maakte in het begin van de vijftiende eeuw.

— Maar dan moeten wij vlak bij het kasteel zijn! riep Brand uit.

— Dat zou men wel zeggen, hernam Raffles ironisch. Wij willen liever niet aannemen dat dit keldervertrek, deze muur en die deur daarginds door elfjes of kabouters zijn aangebracht.

Onder het kasteel strekten zich ongetwijfeld uitgestrekte kelders uit, vooral onder het oudste gedeelte. Wij zullen hierdoor gaan — ik vermoed dat wij op die wijze op een vrijgemakkelijke manier binnenshuis zullen komen! En dit is zeer geschikt als terugtochtsweg!

— Bij laagwaterstand! voegde Henderson langs zijn neus eraan toe.

— Bij laag water, James! Bij laagwater! En haal nu vlug een gedeelte van dien muur om, zoodat wij gemakkelijk kunnen binnentreden.

De betel deed opnieuw dienst, maar nu ging het heel wat vlugger en tenslotte kon Henderson met zijn sterke vuisten, bijna een derde van den muur in zijn geheel omtrekken, zoodat de drie mannen slechts behoefden binnen te stappen.

Zij bevonden zich in een ruim keldervertrek, met gemetselde bogen, en een blijkbaar zeer sterke, gewelfde zoldering.

Op ongeveer twee voet boven den grond, waren op drie plaatsen in den muur, zware ringen geklonken. Een venster was nergens te bespeuren. De vloer bestond uit groote, steenen platen.

Raffles en Brand keken elkander veelbetekenend aan en de eerste zeide zacht:

— Een cachot! Een van die verschrikkelijke gevangenissen zonder lucht en zonder licht, die de vroegere kasteelbewoners plachtten te gebruiken om lastige tegenstanders, die in hun handen vielen of ongehoorzame vazallen op te sluiten, — somstijds tot er de dood op volgt!

— Wat zullen wij nu doen?

— In de eerste plaats rusten! En onder het rusten eten! In onzen rugzak zullen wij wel iets vinden. De tocht heeft lang geduurd, en de inspanning zal ons allen hongerig hebben gemaakt. Daarna zullen wij de deur openen, tenminste als hij al niet open is, en dan zien wij wel weer verder.

Ieder van de drie mannen droeg op den rug een kleinen zak aan riemen, die goed gevuld bleek te zijn en zij stilden hun honger, met

cheepsbesluit, kaas en eenige bananen!

Zij bleven daar omstreeks een uur, niet het minste omdat Raffles een volslagen duisternis wilde afwachten om zijn onderzoekingen voort te zetten — en misschien nog om een andere reden!

En toen zij waren uitgerust, onderzocht Raffles de deur eens.

Het slot was zoodanig verroest, dat men het met 'n paar rukken wel zou kunnen verbrijzelen.

Zeker had hier in geen eeuw een mensch den voet gezet.

Raffles nam opnieuw het korte breekijzer ter hand, en wong het slot los. Maar toen stuitte hij toch op een nieuwen tegenstand.

Aan de buitenzijde van de deur waren waarschijnlijk van die zware, ronde grendels aangebracht, die de schrik waren van vroegere veroordeelden.

Maar het hout van de deur was zoo vermolmd en door vocht kromgetrokken, dat het niet al te veel moeite kostte met het zware, scherpe zakmes van Raffles het bovenste paneel zoodanig te kerven en open te snijden, dat hij er

den arm kon doorsteken.

Hij kon beide grendels op die wijze bereiken, maar hij moest zich sterk inspannen om die zwaarverroeste afsluitingsmiddelen uit de ringen te kunnen trekken.

Maar toch — hij slaagde, en de deur draaide heel langzaam op haar piepende, kreunende hengsels.

Raffles wierp een blik in de stikdonkere, gemetselde gang, die zich nu voor hem uitstrekte.

Geen spoor van leven was hier te zien of te hooren.

Alles was stil als in een grafkelder.

Aan het einde van de gang, recht tegenover de deur, die hij zoojuist had geopend, meende hij het begin te zien van een steenen trap.

Hij wenkte zijn metgezellen, en allen gingen de gang door, en bereikten inderdaad den voet van een trap van zeven treden die weer naar een andere gang volgde, even trootsteloos en somber, even vochtig als de eerste.

En nog altijd niet het geringste geluid. Niets dat op de aanwezigheid van menschen duidde.

DUBEC RECLAME

Thans worden uitgereikt: Mary Pickford. Betty Balfour. Claire Windsor en Constance Talmadge

Andere volgen

HOOFDSTUK III.

DE SCHADUW VAN EEN HAND.

Toch behoefde men slechts een blik om zich heen te slaan, om overtuigd te zijn, dat men zich hier bevond in een bouwwerk, door menschenhanden gewrocht, al was het dan ook vele eeuwen geleden.

De wanden van die duistere gang waren ontegenzeggelijk opgetrokken uit ruw behouwen maar zeer zware steenen, en zij waren aaneengevoegd met kalk. Men had hier zeker te doen met een van die wanden, die somtijds meer dan een meter dik zijn.

Even zeker echter was het, dat geen menschelijk leven hier den voet had gezet sedert onheugelijke tijden.

Het stof op den bodem was onaangeroerd, geen enkele afdruk van een voet was er te zien in die dikke laag bij het licht van de lampen.

En wat de drie mannen nu achter zich lieten was zonder twijfel een deel van de gruwelijke gevangenis, die in de duistere middeleeuwen behoorde bij ieder kasteel, toen de landsheer nog het recht had over leven en dood van zijn hoorigen, die niet veel beter dan zijn lijfeigenen waren.

Deze nieuwe gang leek wel eindeloos te zijn, en liep kaarsrecht uit op een blinden muur, maar met den eersten blik zag Raffles dat deze muur van veel jongeren datum was dan de rest van het bouwwerk daar onder den grond.

Er waren gewone metselsteenen voor gebruikt en die konden nog nieteens heel oud zijn. Waarschijnlijk had een van de Doherty's, van oordeel zijnde, dat men beter deed, geheel met het verleden te breken, en misschien bevreesd, dat er ongelukken zouden kunnen gebeuren in dat eeuwenoude doolhof van gangen en zijgangen dien scheidingsmuur laten optrekken.

— Zou het moeilijk zijn, James, die muur van een doorgang te voorzien? vroeg Raffles met een glimlach zich tot den reus wendend.

— Het zal niets om het lijf hebben, Mylord, antwoordde Henderson, hij haalde zijn geweldige schouders op, schouders, die hem de

gelijke en misschien wel de meerdere maakte van den befaamden Carnera. Als er een steen los is, dan moeten de anderen vanzelf volgen.

Aanstands ving hij aan met het sterke stalen breekijzer, de kalk uit een der voegen weg te steken.

Heel vlug ging het niet, wat dit was nog ouderwetsche, bedachtzaam verrichte arbeid van een kundig metselaar — maar na een kwartier was toch een der steenen losgemaakt, en toen duurde het nog maar een half uur voor Henderson een gat had gemaakt, groot genoeg om desnoods ook zijn eigen machtige gestalte door te laten.

Toen het gereed was legde Raffles hem de hand op den schouder en zeide:

— Hier eindigt voorloopig je taak, James, want wat wij thans te verrichten hebben, Mijnheer Brand en ik, dat kunnen wij alleen doen!

En Henderson boog het hoofd, zweeg eenige oogenblikken en vroeg toen:

— Waar wil Mylord, dat ik zal wachten?

— Je hebt een lamp, James, en je kunt dus langzamerhand teruggaan naar den uitgang van het hol.

Hij raadpleegde zijn horloge en vervolgde:

— Je zult den uitgang nog niet geheel kunnen bereiken, maar als je nog een uur wacht, dan treedt de eb in, en dan duurt het niet lang meer of de toegang tot het rotshol is weer vrij van water.

— En — moet ik daar wachten tot gij terug zijt gekomen?

— Ja, — maar niet langer dan tot de schemering aanbreekt! Er is daar op zee een tamelijk druk verkeer van visschers en men zou je kunnen zien. Ook onze duikboot zou boven water uitsteken, en al is de plek daar eenzaam — ik stel haar toch liever niet bloot aan het gevaar, te worden ontdekt. Luister dus. Als wij om vier uur in den morgen niet zijn teruggekeerd, dus wanneer de dag langzaam gaat aanbreken, dan begeef je je aan boord van de

duikboot, blijft onder awter kruisen voor de kust tot de zon aan den hemel staat, en let op of je ons niet kunt zien door de perescoop. Zoo niet — dan is er wellicht iets gebeurd, waardoor onze terugkomst wordt... vertraagd. In dat geval breng je de duikboot naar de plek die je bekend is, verberg haar daar, en keert naar Londen terug, per boot en per trein.

— Zonder U en zonder Mijnheer Brand, Mylord? vroeg de reus op een toon van verwijt.

— Zonder ons, James. Je weet steeds waar je mijn instructies kunt vinden voor dergelijke gevallen. Echter — ik reken er volstrekt niet op, dat zich die gevallen zullen voordoen, en zeer waarschijnlijk zullen wij over drie of vier uren weder bij elkander zijn.

— Maar — indien mijn geheugen mij niet bedriegt, waren wij voornemens, de omgeving te onderzoeken, alsvorens wij...handelend zouden optreden, zeide Brand zachtjes.

— Je geheugen is voortreffelijk Brand, antwoordde Raffles, zoekend naar zijn kleine instrumenten. Dat was ook inderdaad mijn voornemen, maar de omstandigheden hebben zich grondig gewijzigd, en ik zie niet in, waarom wij het ijzer niet zouden smeden, zoolang het heet is. Je schijnt te vergeten dat wij ons thans als het ware binnenshuis bevinden.

— Dat mag zoo zijn — maar van de indeeling van dat huis weten wij niets.

— Pardon, zoo erg is het nu weer niet, mijn waarde. „Land en water” van de vorige week bevatte een zeer lezenswaardig artikel met fraaie foto's en ook gelukkig plattegronden van hetzelfde huis, hetwelk wij thans gaan bezoeken. En je weet hoezeer ik mij altijd voor dergelijke beschrijvingen interesseer. Als liefhebber van oudheden van fraaie kasteelen — en van nog het een en ander! Hier heb ik mijn kleine helpers — niets staat ons meer in den weg, naar ik meen!

— O, dat is een opvatting, zooals iedere andere zeide Brand ironisch. Ik voor mij heb den indruk alsof wij evengoed zouden kunnen trachten, den Tower binnen te gaan, zonder verlof van den Gouverneur.

Dit laatste was op zachten toon gesproken en Henderson had zich gereedgemaakt tot den terugtocht.

Hij had zich overtuigd, dat zijn lamp nog goed brandde, hij had tot zijn blijdschap een stukje kaars opgediept uit een reusachtige broekzak, die meestal een heel arsenaal bevatte van bruikbare voorwerpen, hij had nog eetwaren ook en hij was gereed.

— Ik ga, Mylord, kondigde hij aan.

— Tot ziens, James! zeide Raffles.

Een kort oogenblik keken zij elkander aan, de Meester en de Bediende. Beiden wisten zeer goed wat er nu stond te gebeuren, maar geen hunner sprak er over. Echter, misschien zouden zij elkander niet terugzien, tenminste niet in dezelfde omstandigheden. En dat lag in hun blik, in hun handdruk.

Een oogenblik later was Henderson, na ook afscheid van Brand te hebben genomen, in de duisternis verdwenen, maar nog vele minuten hoorden de twee mannen die waren achtergebleven, zijn ware voetstappen weerklinken op den steenen gangvloer.

Brand zuchtte even toen het weer geheel stil was en Raffles zeide spottend:

— Mijn hemel, Brand — je zucht als een kostschoolmeisje bij het zien van een knappen huzaar! Men zou zeggen dat het onze eerste onderneming is!

— Het is stellig niet onze eerste, Edward — maar ik geloof wel dat het onze gevaarlijkste zal worden! Naar het schijnt houdt je in het geheel geen rekening met de gemoedsgesteldheid van iemand als Graaf Doherty, die waarschijnlijk geen seconde zal aarzelen om ons overhoop te schieten als muizen, zoodra hij maar een tikje van onze neus gewaarwordt.

— Wel, dan behooren wij zoo verstandig te zijn, Brand, hem het uitzicht op dat neustipte te ontnemen. Op dit uur zal hij trouwen wel slapen. Wat ik zeggen wil — jij hebt toch hoop ik geen slaap?

— Ik — neen, dat kan ik niet zeggen! Ik zou wel eens willen weten hoe men last zou kunnen hebben van slaap, een slaap waaraan een einde moet komen, als men zijn gedachten concentreert op de slaap, die nimmer een einde neemt!

— Niet zoo somber Brand! Mijn hemel, wij zijn zoeven een heel wat grooter gevaar te boven gekomen, dan een ontmoeting met Mylady of den Graaf met mogelijkheid kan zijn!

— Maar wij zijn op niets voorbereid! Wij hebben geen thermiet en geen steekvlam, geen zuurstof cylinders en niets anders dan dit onnoozele breekijzertje.

— Daarentegen heb ik mijn loopers, veel geduld, en het vaste voornemen om niet met leege handen heen te gaan! Niet langer gepraat, Brand, maar gehandeld. Ik geloof dat ik je zonder haperen van deze plek regelrecht naar de werkkamer kan brengen, waar een allerliefst brandkastje staat, een waar juweeltje en zoo stevig dat het waarschijnlijk niet te openen zal zijn zonder hulpmiddelen.

— Dat zei ik immers reeds! triompheerde Brand.

— Men kan het niet openen — maar men kan het wegdragen! voegde Raffles er rustig aan toe. Ik weet zeker dat het nog geen honderd kilo weegt.

— Om 's hemelswil, vooruit! riep Brand. Ik praat mij hier schor en het geeft toch niets.

Brand gaf zelf het voorbeeld, en kroop handig door het gat in den muur, waarvan de onderkant omstreeks een meter boven den grond was.

Raffles volgde hem, en bij het licht van de lamp konden de twee mannen zien, dat zij zich in niets anders dan de wijnkelder van het kasteel bevonden. Op groote rekken lagen wel duizenden met stof en spinrag bedekte flesschen. Alle vakken waren keurig genummerd en van opschriften voorzien.

— Een man van smaak, onze Graaf! zeide Raffles spottend. Hier is de deur. Gesloten, als vanzelf spreekt. Maar het is een heel gewoon slot. En ik geloof dat ik het zelfs met een haarspeld zou kunnen openen, als die ouderwetsche dingen nog bestonden. Inderdaad duurde het geen volle tien minuten alvorens Raffles het slot van de kelderdeur geopend had.

En de rest ging werkelijk zoo vanzelf, alsof een feeënhand den weg had gebaad voor de beide indringers.

Zij gingen eerst weer een steenen keldertrap op, bereikten een gang met helder-gewitte muren, met een poortvormig uiteinde, en kwamen zoo bij de dienvertrekken. Hier placht zeker het personeel bijeen te komen, de maaltijden te gebruiken — en zijn meening te verkondigen over de meesters daarboven, in het oude huis.

Het was er nu doodstil en volmaakt duister.

De twee mannen vonden de weinige deuren op hun weg allen geopend, of wel de sleutel stak op het slot en zij behoefden hem maar rond te draaien.

Raffles aarzelde zelfs geen tel. Hij liep links een gang in, rechts een trap op, ging een vertrek binnen door de eene deur en verliet die door een andere zonder zich maar even te bedenken, en alleen geleid door zijn verbazingwekkend geheugen, zijn plaatsinstinct zooals hij het zelf noemde, en het licht van zijn zaklamp.

En Brand kon er niets aan doen, maar voor de zooveelste maal, losten zijn onrust en zijn angst voor de gevolgen zich op in een gevoel van warme bewondering voor dien stoutmoedigen man daar voor hem, die in dit vreemde

huis, waar overal gevaren konden loeren, rondging als was het zijn eigen.

Het moest reeds ver over middernacht zijn, toen zij, naar Brand meende op de eerste verdieping van het kasteel, opnieuw een lange gang volgden, in een der vleugels, en met talrijke boogvormige venstertjes, waardoor het maanlicht grillige zilvere witte schijnsels wierp op den tegenoverliggenden witgekalkten muur.

Deze gang was met een roode looper bedekt, hun stappen waren volmaakt onhoorbaar, en zij hadden hunne zaklantaarns gedoofd.

Zij konden nog geen tien stappen in degang hebben gedaan, die den geheelen vleugel scheen te volgen of Raffles die vooraan liep, stond eensklaps stil.

Brand opende reeds den mond om te vragen wat er was, toen hij de hand van Raffles als een stalen klem om zijn pols voelde.

Zij stonden zoo eenige seconden doodstil, juist tusschen twee vensters in, en op een plek die stikdonker was, en toen sprak Raffles het eerst en fluisterde:

— Het was mij alsof ik een gedaante zeer snel de gang zag oversteken. Maar ik moet mij vergist hebben. Waarschijnlijk zijn het de toppen van de populieren geweest, die door den nachtwind worden bewogen en wier schaduwen zich grillig heen en weer bewegen langs den muur daarginds!

— Waar zag je het? vroeg Brand, bijna toonloos.

— Daar — geheel aan het einde van den gang.

Brand keek scherp toe en na eenige oogeblikken hernam hij even zacht als zooeven:

— Inderdaad het zijn schaduwen, door de maan op den witten muur getooverd!

— Des te beter! Ik vroeg mij ook af, wie er ook nu nog wakende kon zijn in dit kasteel! Gasten zijn er niet meer, dat weet ik zeker, tenminste niet meer dan drie of vier, en men begeeft zich hier buiten vroeg ter ruste. Laten wij verder gaan, want wij naderen nu het doel!

Voorzichtiger nog dan zooeven liepen zij den gang teneinde, nu eens belicht door de maan, dan weder tusschen twee vensters in de duisternis.

Tenslotte bereikten zij een raam, hetwelk de gang besloot en dat uitkwam op een vierkante, niet zeer groote binnenplaats, zooals het kasteel er misschien wel zes of acht had.

De gang maakte hier een hoek, liep om die binnenplaats heen, langs twee zijden ervan tenminste, en dan behoefde men slechts een

deur te openen, om de werkkamer binnen te treden.

Raffles trok Brand naast zich, wees door het raam naar de overzijde van de binnenplaats, die omstreeks tien meter breed kon zijn en fluisterde :

— Dat venster — dat behoort bij de werkkamer, en vlak daarvoor staat zijn schrijfbureau geplaatst. Ik herinner mij dat zeer goed van de foto. Aan zijn rechterhand moet altijd een groote, Japansche vaas met chrysanten staan, waarop Graaf Doherty verzet is, volgens den schrijver van het artikel.

Raffles had nauwelijks dien zin voltooid of er geschiedde iets, waarop geen der mannen zeker had gerekend. Want plotseling werd het licht in de tegenoverliggende kamer !

Een van de vensters had een wit lancaster rolgordijn. De overige gordijnen waren niet dicht, en de twee mannen die daar in de duisternis voor het venster stonden zagen zeer duidelijk een gedaante zich afteekenen tegen dat gordijn, even heen en weergaan, en toen plotseling veel kleiner worden, alsof de persoon daar achter het gordijn ging zitten.

— Alle moeite vergeefs ! mompelde Brand woedend. Is dat Doherty ?

— Ja, dat moet hij zijn ! Als hij het hoofd wat terzijde wendt, kun je duidelijk zijn zware knevel zien. Misschien gaat hij spoedig weer heen ! Naar het schijnt zit hij voor zijn schrijftafel.

— Maar de schrijflamp moet toch voor hem staan ! Hoe is het dan mogelijk dat zijn schaduw op het gordijn valt ?

— Dat zou ook onmogelijk zijn, Brand. De schrijflamp brandt dan ook niet, maar wel de elektrische kroon in het midden van het vertrek — een waar pronkstuk, zegt „Land and Water”. Dat geeft mij juist hoop, dat Doherty niet al te lang in de kamer zal blijven, en er maar een kleinigheid te doen heeft. Zie je de vaas met chrysanten ?

— Ja ook dat heb je goed onthouden ! Nu zit hij te schrijven zou men zeggen.

— Neen, hij trekt een lade open. Hij steekt een sigaar aan — je kunt zelfs den rook zien ! Maar — wat is dat ? Daar in het tegenovergestelde vertrek, achter dat vierkante, verlichte vak bewoog zich iets, schimachtig en nog onduidelijk.

Het werd echter spoedig scherp omljnd, en de twee vrienden zagen een tweede gestalte, bijna recht achter de schrijvende gedaante.

En toen grepen zij stevig elkanders' hand, en hielden hun adem in, want die tweede gestalte hief plotseling den arm op, maar niet zoo snel of zijn hadden kunnen zien dat de hand een soort van verlengstuk had — lang en spits naar het scheen.

De zittende man moest iets gemerkt hebben en kwam half overeind.

In de stilte weerklonk het verschuiven van een zware stoel.

En op hetzelfde oogenblik daalde de hand met het verlengstuk, en een rauwe rochelende gil, scheurde door de nachtelijke stilte, de zware stoel viel met dreunend geweld om, en toen verdween de gestalte van Doherty uit het gezicht. En bijna onmiddellijk daarop doofde eensklaps het licht uit.

Dit alles had ternauwernood twee seconden geduurd.

Brand had zich onmogelijk kunnen weerhouden maar een halfgesmoorden kreet geslaakt, voor Raffles hem de hand op de mond had kunnen leggen.

Raffles bedacht zich geen seconde, maar rende de gang uit, sloeg den hoek om en rukte woedend aan de zware knop van de deur naar de werkkamer.

De deur was echter stevig gesloten, waarschijnlijk van binnen gegrendeld.

Hij wilde zich reeds tegen de zware deur werpen, wel wetend, dat dit nutteloos zou zijn, toen hij onder uit het huis het gerucht hoorde opstijgen van snelle schreden, kreten van schrik.

Een rossig schijnsel werd zichtbaar door de spijlen van de ouderwetsche zeer fraaie wenteltrap.

Raffles begreep dat hij zich slechts in het grootst gevaar kon storten, door nu nog langer te blijven. Er kwamen bedienden aan en die zouden zeker den moordenaar in die kamer aantreffen, die geen tweede uitgang had.

Vlug trok hij Brand met zich mede, en juist bijtijds, want hij was nauwelijks den hoek weer omgeslagen van den gang of zware vuisten bonsden op de deur en twee angstige mannenstemmen, een hooge en een zeer diep schreeuden :

— Doe open, maar doe dan toch open, Mijnheer de Graaf !

Toen er geen antwoord kwam werd er geweld gebruikt. De mannen hadden zeker bijlen of iets dergelijks meegenomen, tenminste er klonken daverende slagen op het hout van de deur,

toen splinterde het en een dubbele kreet van ontzetting weerklonk.

Raffles en Brand hadden weer postgevat voor het raam van de gnag, en zij zagen hoe het licht weer werd opgedraaid.

Maar zij zagen ook nog iets anders — het raam stond wijd open, het rolgordijn was opgehaald!

Zij zagen twee mannen slechts gekleed in hemd en broek, waarschijnlijk bedienden die jammerend en doodsbleek een lichaam van den grond tilden en het naar den divan droegen.

Toen snelde een hunner op het telefoon-toestel toe, dat op het bureau stond.

De prachtige Japansche vaas met de chrysanten was omgevallen.

Toen snelden de beide vrienden weg, bleek en ontdaan over hetgeen zij zooeven gezien hadden.

Een uur later hadden zij den uitgang van het hol bereikt.

Het water was zakkende.

Aan de Oosterkim begon de hemel een teeder rose tint te vertoonen.

DUBEC RECLAME

Meerdere Filmsterren volgen — Vraagt voorwaarden
in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant

HOOFDSTUK IV.

EEN RAADSEL.

Raffles had onmiddellijk iedere gedachte aan de brandkast die maar honderd kilo woog, van zich afgezet.

Er waren geheel andere dingen die op dit oogenblik zijn aandacht en zijn belangstelling gevangen hielden.

Hij had Henderson met Brand aanstonds met de duikboot weggezonden naar een punt op de Iersche kust die uitmuntend geschikt was om er het schip te verbergen, onverschillig voor welken tijdsduur, met bevel, zich dadelijk daarna weer bij hem te komen voegen.

Zelf had hij zijn intrek genomen in het hotel „De Vergulde Zwaan” in Balbriggan dat op het marktplein is gelegen, onder den naam van Graaf Palmhurst.

En hier kon hij op zijn gemak kennis nemen van de verschillende berichten aangaande de misdaad op het kasteel, die zeker niet tot de alledaagsche behoorde, zooals Raffles al heel spoedig ontdekte.

De politie was omstreeks een uur na de telefonische boodschap ter plaatse, of om juister te zijn het parket.

En men had voorloopig het volgende geconstateerd :

Graaf Doherty was gedood door een enkelen messteek in den nek met zulk een verbazende kracht toegebracht, dat het slachtoffer zeker geen tien seconden meer had geademd na het ontvangen van den doodelijken stoot.

Het mes had den wervelkolom geraakt en de punt was afgebroken. Men vond het wapen terug op een paar voeten afstands van het schrijfbureau, bebloed tot aan het heft.

Het was een mes, zooals de boeren vaak gebruiken om twijgen door te snijden, die zij gebruiken bij het opbinden van klimgewassen en ook wel voor ander werk.

Een zwaar knipmes, dat, eenmaal geopend zijnde niet weer kon toeklappen, of men moest de sluitbeer met behulp van een sterken ring optrekken, zoodat het lemmet gelegenheid krijgt, vrij om zijn spil te draaien.

Bij nader onderzoek bleken er op het heft van het mes onder het laagje aarde en vuil

opgedroogd zweet en stof een paar letters gekrast te zijn.

Het waren een J. en een M.

Het eerste vreemde van de zaak was, dat Doherty juist daar in die kamer was vermoord, want hij had vaste gewoonten en daaronder was die, dat hij zich, als hij buiten vertoefde, nooit na half twaalf ter ruste begaf. En de bedienden waren er volmaakt zeker van, dat hij zich ook in dien noodlottigen nacht op dat uur, naar zijn slaapvertrek had begeven. Het is waar, dat men het bed niet beslapen vond. Maar in zijn kamer was hij stellig geweest en hij had ook het grocje gedronken, dat strijk en zet om half twaalf de butler Hastings kwam brengen. Hij placht dat glas te ledigen onder het uitkleeden, en vond het ook ledig op den ronden tafel staan, bij het raam in het slaapvertrek, naast een opengeslagen tijdschrift, waarin de vermoorde man nog eenigen tijd scheen te hebben gelezen.

Wat had hem bewogen zijn slaapvertrek weer te verlaten en zich naar zijn werkkamer te begeven, met het doel om daar eenigen tijd te blijven, daar hij toch zeker anders geen sigaar zou hebben opgestoken ?

Dat was het eerste raadsel.

Het tweede was van nog veel vreemder aard !
Hoe was de moordenaar ontsnapt ?

Het is waar dat men het venster geopend had gevonden, maar het leek volkomen onmogelijk dat een sterfelijk wezen, geen aap, het zou durven wagen van dat venster op de tweede verdieping, dat zeker wel tien meter boven den grond was, omlaag te klauteren langs een gevel, die geen steunpunten voor den voet bood.

Van ontsnapping naar het dak leek nog minder sprake, want die afstand was bijna even groot, de muur was even vlak, en ten overvloede bestond er in het geheel geen goot op die plek, maar stak het schuine pannendak luifelsgewijze over den muur heen. Zelfs een kat zou moeite gehad hebben dat dak te beklauteren.

Men zal begrijpen dat voor Raffles en Brand de zaak nog raadselachtiger werd — omdat zij alleen zich de vraag moesten stellen, hoe de moordenaar wel binnen gekomen was. Hijzelf

kon de deur onmogelijk hebben gegrendeld, want dat zou hij pas hebben kunnen doen na het binnenkomen van zijn slachtoffer! Doherty had dan echter dat gerucht moeten hooren in de nachtelijke stilte, en hij zou zich hebben omgewend, den indringer hebben gezien en hem zeker hebben kunnen neerschieten — want men vond in de lade van de schrijftafel naast het sigarenkistje een geladen legerrevolver.

Dat dit niet was geschied kon zeker zeer zonderling worden geheeten. Men zou er bijna uit afleiden, dat de moordenaar reeds in het werkvertrek was geweest, nog voor Doherty er zelf was binnengegaan. Maar dan bleef toch de vraag, hoe hij daar was gekomen, zonder dat iemand van het personeel hem had gezien.

Het is waar dat het kasteel zeer uitgestrekt was, en vrij wat schuilhoeken had — maar daar stond tegenover dat dit vertrek bijna altijd gesloten was, en dat de Graaf een sleutel moest gebruiken, om er binnen te gaan!

Dan was er ook nog die zonderlinge kwestie van de reden, die den vermoorden man zoo plotseling naar dat vertrek had gedreven, terwijl hij toch blijkbaar op het punt had gestaan zich ter ruste te begeven.

Niemand van de bedienden had iets bijzonders aan hem gezien, hij was volstrekt niet zenuwachtig, hij had zeer rustig met den butler gesproken, en ook zijn zuster had reeds de verklaring afgelegd, dan haar broeder den geheelen dag in een voor hem zeer opgewekte stemming had verkeerd. Hij had den middag besteed aan een rondrit over zijn bezittingen, te paard, hij had een paar van zijn pachters bezocht, hij was met een paar vrienden teruggekeerd, die waren blijven dineeren, hij had met hen een paar partijtjes bridge gespeeld, en omstreeks half elf waren zij vertrokken.

Natuurlijk deed men onderzoek naar die vrienden, heel voorzichtig, en dat was maar goed ook, want iedere schijn van verdenking zou lachwekkend zijn geweest. Het was duidelijk dat zij met de zaak niets uitstaande hadden.

Nu was het mes natuurlijk een zeer belangrijke aanwijzing. Men zal zich herinneren dat er twee letters op het heft gegrift stonden met een ongeoefende hand erin gekrast. Een J en een M. En in die richting was de politie blijkbaar aanstonds gaan zoeken.

In den loop van dienzelfden middag, omstreek een uur voor Henderson en Brand terugkeerden kon men meenen, dat de zaak reeds geheel was opgelost, en dat de instructie zou worden geopend.

De politie had namelijk een zekeren Joseph

MacMillan gearresteerd, een van Doherty's pachters, een vermaard dronkaard, die bekend stond als een hartstochtelijk kaartspeler en die met zijn eenig kind, een dochter, reeds eenige jaren woonde op de hoeve, op ongeveer een kwartier loopens, temidden van de akkers van het kasteel gelegen.

Toen men den man aantrof was hij alweer beschonken, en zelfs een weinig suf. Men liet hem het mes zien, en hij erkende het onmiddellijk als zijn eigen. Trouwens, hier viel niets te ontkennen, want een paar burens van hem hadden het mes bij herhaling in zijn hand gezien. Op de vraag, waaraan zij het dan wel herkenden, gaven zij ten antwoord, dat MacMillan het heft zelfs op een lompe wijze versierd had met een paar koperen plaatjes, rond van vorm, die hij aan de voor- en aan de achterzijde van de heft met kleine nageltjes had bevestigd.

Dat alles kwam uit, al was er dan ook van die koperversiering niet heel veel meer te bespeuren onder de laag vuil en aarde.

De gewone ondervraging had plaats en MacMillan werd uitgenoodigd, te verklaren hoe hij de avond en de nacht tevoren had doorgebracht. Zijn alibi reikte tot tien uur in den avond, want op dat tijdstip had hij zwaarbeschonken een kleine herberg in een voorstad van Balbriggan verlaten.

Een paar menschen hadden hem langs de dorpsstraat zien waggelen, omstreeks kwart over tien, maar van dat oogenblik was zijn spoor verloren gegaan.

Men ondervroeg zijn dochter, een zeer mooi, heel jong, maar wat schuw en stil kind, goudblond en met vergeet-mij-niet-oogen. Zij was zeker nog geen zeventien jaar. Men zeide haar eerlijk dat zij niet tegen haar vader behoefde te getuigen, maar zij verklaarde dat zij niet wist hoe laat hij was thuisgekomen, maar dat zij hem om half elf had meenen te hooren. Zij was altijd een beetje bang voor haar vader geweest, vooral als hij dronken was, en dan ging zij hem het liefst uit den weg, zooals ook de burens getuigden.

De man die het kind ondervroeg — Dorothy was haar naam — had opgemerkt dat zij bij het antwoorden beurtelings vuurrood en doodsbleek werd. En hij geloofde dat zij dus gelogen had, maar zij ging daar voorloopig niet verder op in.

Een motief was er immers! Het was geen geheim gebleven, dat er een paar malen heftige tooneelen waren voorgevallen op de hoeve, waar Doherty zijn luien pachter kwam uitvloecken, als hij niet op tijd betaalde. MacMillan

had dan later sombere bedreigingen geuit, maar niemand had daar groote waarde aan gehecht, want men wist dat de man kruiperig en dus ook laf was.

Aan den anderen kant stond hij te boek als een berucht strooper, en een paar malen was het al voorgekomen, dat hij van een hinderlaag uit op een koddebeier had geschoten, hetgeen hem een paar maanden gevangenisstraf had verschaft, de laatste maal zelfs bijna een half jaar.

Dit alles stond met geuren en kleuren te lezen in de extra-editie van het plaatselijk blaadje dat het deswege bijna aan de rand van den geldelijken ondergang bracht. Extra-edities waren iets heel bijzonders in Balbriggan en geen uitgever had zich nog ooit die weelde durven veroorloven.

Men liet MacMillan zich ontnuchteren in het cachot van het politiebureau, en toen werd hij opnieuw verhoord, dat was laat in den avond omstreeks tien uur.

Hij herkende nu ook het mes, nu hij nuchter was, maar hij verklaarde, niet te begrijpen, hoe men het hem had afhandig gemaakt. Met den misdaad had hij niets te maken, gromde hij, met zijn met bloed beloopten oogen, verwilderd rondziende, in het bureau van den commissaris, die hem dit verhoor afnam.

Waar hij dan geweest was kon hij niet zeggen. Hij herinnerde zich het niet. Maar stellig had hij op zijn bed geslapen dat was te bewijzen, want hij had er zich zelf dien morgen op teruggevonden! Hij was toen wat gaan werken, hij was weer gaan drinken, en men had hem gearresteerd. Hij schold en vloekte op den dooden Doherty, grommend als een wild beest, en hij wilde niets te maken hebben met zijn dood.

Men zond om zijn dochter, teneinde deze verklaring te bevestigen, en men vond Dorrit MacMillan half wezenloos in de heldere keuken, haar heiligdom, neerzittend voor het uitgedoofde fornuis en met de oogen in het niet starend.

De agent in burger verklaarde naderhand dat zij den indruk maakte op hem alsof zij niet goed bij haar verstand was. Hij moest haar tot drie malen herhalen wat er van haar werd verlangd, en toen stond zij langzaam op, deed den omslagdoek om, en volgde hem als een slaapwandelaarster, zonder een enkel woord te spreken.

Zij kon niet ontkennen en niet bevestigen, of haar vader inderdaad des ochtens omstreeks negen uur op zijn bed was geweest of niet. Want zij was toen zelf niet in huis. Zij was naar de markt in Balbriggan geweest. Van de mis-

daad had zijzelf pas laat in den middag gehoord. Ja, het mes was van haar vader, neen, zij wist niet hoe het buitenshuis was gekomen. En of zij weer naar huis kon gaan. Zij voelde zich zwak en misselijk.

En men liet het meisje gaan, dat er inderdaad doodsbleek en geheel in de war uitzag.

Dit alles kregen Raffles en Brand te lezen den volgenden morgen, met die uitvoerigheid, die eigen is aan alle Engelsche bladen, zoodra het een eenigszins opzienbarende misdaad betreft.

Zij lazen ook, dat men natuurlijk de kleederen van McMilla zorgvuldig had onderzocht, en dat men er versche bloedsporen op had gevonden. En de conclusie van de politie scheen te zijn, dat men den moordenaar reeds in handen had, dat wraakzucht het motief was geweest, en dat de moordenaar was gevlucht door het geopende raam.

Raffles en Brand bevonden zich tijdens deze lectuur in de logeerkamer van den eerste die het blad schouderophalend neerwierp en ongeduldig uitriep:

— Domkoppen! Hebben zij werkelijk weder een moordenaar nodig tot iedere prijs? Die MacMillan is op zijn minst zestig jaar. Vertel mij eens, hoe een logge boer, beschonken bovendien, kans zou zien om zich te redden langs dien vlakken gevel, zonder den nek te breken. Het is eenvoudig onmogelijk.

— Het klinkt tenminste nog al onwaarschijnlijk — maar in doodsangst doet een mensch wel even gevaarlijke en onwaarschijnlijke toeren als een kat in dezelfde omstandigheden.

— Misschien — maar niet in een paar seconden Brand! En langer kan het onmogelijk geduurd hebben, dat kunnen wij immers zelf desnoods bezweren! Wij zouden het hebben moeten zien hoe de man vluchtte. Over een steilen gevelmuur zonder een enkel uitsteeksel wandelt men toch niet weg als over een trottoir?

— Goed en wel — en wie dan ook de moordenaar was — hij moet dan toch zijn weggekomen voor de butler en de huisknecht de deur hadden vernield, en die deur was de eenige!

— Hetgeen bewijst, Brand, dat er ergens in dat oude vertrek een ingang moet zijn geweest, die natuurlijk tevens een uitgang was, aan den moordenaar bekend, maar onzichtbaar voor ongewijden. Is je niets bijzonders opgevallen wat de komst van die twee bedienden betreft?

— Neen — behalve misschien dat zij wel zeer spoedig ter plaatse waren!

— Merkwaardig spoedig! Mij is nog iets anders ook opgevallen. De butler bleek zich

namelijk veel verder te hebben kunnen aankleeden dan de huisknecht. Dat is nog niet alles. De huisknecht heeft den gil nauwelijks gehoord, maar den butler zeer duidelijk naar hij verklaart en toch is het vertrek van den laatste verder verwijderd van de werkkamer van den dooden man, dan het kamertje van den huisknecht!

— Die kan wel veel vaster geslapen hebben!

— Natuurlijk. Iets dergelijks zal het wel zijn! zeide Raffles met zijn vingers op de ruiten trommelend.

Plotseling wendde hij zich naar Brand om en zeide:

— Kleed je aan — ik wil dien McMillan eens nauwkeuriger bekijken!

— Twijfel je aan zijn schuld?

— Dat doe ik — maar ik zou gaarne zekerheid hebben.

— En die denk je te verkrijgen door hem te zien?

— Binnen tien tellen zal ik weten waaraan ik mij te houden heb.

Brand keek Raffles met de grootste verbazing aan, maar hij greep toch naar zijn hoed, terwijl hij zeide:

— Ik ga met je mee — dat spreekt vanzelf, maar ik vermoed dat men je niet bij den man zal toelaten!

— O, wij zijn hier niet in Londen, antwoordde Raffles schouderophalend. Het gaat hier gemoedelijker! Als ik zeg dat ik misschien een aanwijzing kan geven, wanneer ik den verdachte kan zien, en een visitekaartje overleg met een graven kroontje, dan zullen die brave politie-beambten hier buigen als knipmessen, daarvan kun je verzekerd zijn.

— Het is in ieder geval te probeeren! meende Brand.

En Raffles bleek het bij het goede eind te hebben gehad, want op het zien van het fijne, ivoorwitte kaartje, werd de Commissaris zeer beleefd, liet den arrestant brengen, en zeide:

— Deze heer is Graaf Palmhurst, die je misschien van dienst kan zijn, McMillan! Antwoordt hem naar waarheid, het is in je eigen belang.

MacMillan knorde iets onverstaanbaars, en keek Raffles wantrouwend aan, van onder zijn ruige wenkbrauwen.

En deze begon vriendelijk:

— Moet er niet voor je dochter gezorgd worden, vriend?

— Die kan heel goed voor zichzelf zorgen! riep de man ruw uit, en zijn oogen vlamden plotseling van een dreigend vuur. Laat die jongedame maar loopen — die weet ook wel

waar Abraham de mosterd haalt!

— Maar nu zij is geheel alleen op de hoeve!

— Welnu wat zou dat? Zij is vroeger herhaaldelijk alleen geweest — sedert den dood van mijn vrouw, misschien zelfs wat al te veel!

— Je bent zenuwachtig vriend. Commissaris, wilt U toestaan dat ik hem een sigaret laat opsteken om te kalmeeren?

De Commissaris wilde stellig een tegenwerping maken, maar Raffles keek hem op zulk een zonderlinge, strakke wijze aan, dat hij half onbewust toestemmend knikte. McMillan was een groot rooker en het gemis aan tabak in die anderhalve dag had hem meer dan de opsluiting gepijnigd.

Hij stak dus gretig de hand uit naar de sigaret die Raffles hem toereikte, nam ook met bevende vingers het lucifersdoosje aan en stak met een zucht van welbehagen den brand in het rolletje tabak.

Raffles sloeg hem een oogenblik zwijgend gade, nam de lucifers weer in ontvangst, stak ze in zijn zak en vroeg niet onvriendelijk:

— Smaakt die sigaret je?

— Overheerlijk Graaf! En vertel U mij nu eens, denkt U dat U mij hieruit kunt halen? Of zouden die ezels mij nog lang vasthouden?

Voor Raffles iets kon zeggen, zeide de Commissaris kwaad:

— Breng den kerel weer weg, agent. U bent immers met hem gered, Mijnheer?

— O ja, en U ook Commissaris! antwoordde Raffles met een blik op de gesloten deur waarachter McMillan verdwenen was. Als ik U een goeden raad mag geven, laat dan het onderzoek met vollen kracht voortzetten, en in een andere richting, want deze man heeft er volstrekt niets mee uitstaande, of laat ik mij voorzigtiger uitdrukken: hij heeft in ieder geval den moord niet zelf gepleegd! Ik ben U zeer verplicht voor Uw inschikkelijkheid, en ik heb de eer U te groeten!

Niet zoodra stonden de beide vrienden weer op straat, of Brand vroeg verbluft:

— Wat beteekent dat? Wat heeft dit alles voor doel gehad? Waarom wilde je die McMillan met alle geweld zien? En ben je na twee of drie minuten weer heengegaan?

— Wel — toen had ik gezien wat ik zien wilde.

— En wat dan wel?

— Of hij mijn doosje lucifers met de rechterhand zou aannemen, Brand. Hij deed dat en hij stak ook de sigaret op de normale wijze op — de lucifers met zijn rechter hand aanstrijkend. Dat zou een linksche nooit doen. En de moordenaar, mijn waarde Brand, de man die Doherty door zijn hals stak, was links.

HOOFDSTUK V.

DE SLUIPGANG.

Brand stond midden op het popperige dorpspleintje stil en herhaalde toonloos :

— Links ? Hoe kon je dat zien aan een schaduw ?

— Brand — schaduw of niet, de gedaante bewoog zich natuurlijk, toen hij eenmaal de hand had opgeheven in de richting van zijn slachtoffer, dat wil dus zeggen naar het venster toe, en ik durf er een duren eed op zweren, dat hij het mes in de linkerhand hield, al erken ik dat mij die omstandigheid slechts eenige uren geleden is te binnengesloten. Ik weet het met volstrekte zekerheid, en iedere aarzeling dienaangaande zou misplaatst zijn. Ik weet wat ik zag !

— Maar het mes — het mes dat gevonden is in de kamer ? riep Brand op een toon van wanhoop.

— Ongetwijfeld, dat is niet zoo gemakkelijk op te helderen, en des te belangwekkender zal het zijn om daar een poging toe te ondernemen. Je hebt vannacht zeker even goed en lang geslapen als ik ?

— Ik ben volkomen uitgerust, Edward !

— Des te beter, want ik wilde je voorstellen, het vertrek van de misdaad eens nader te onderzoeken !

— Ik verlang niets liever, maar dat zal niet zoo gemakkelijk gaan als het bezoek op het politiebureau, vrees ik ! Het kasteel zal wel krielen van de agenten !

— Dat geloof ik niet. Hoe zou het ook kunnen ? Voorloopig is het een zaak van Balbriggan en dat heeft werkelijk niet zooveel agenten te missen ! De kamerdeur zal natuurlijk worden bewaakt — maar journalisten dringen letterlijk overal binnen ! En ik meen mij te herinneren dat er bij jouw kleinen voorraad paperassen nog een paar voortreffelijk nagemaakte perskaarten zijn ! Van de Times nogal — excusez du peu ! Wie de Times durft weigeren, zelfs hier in Ierland, moet over een zeldzame brutaliteit beschikken. Gelukkig is de zaak niet zoo algemeen bekend, en al te veel collega's zullen wij niet ontmoeten. En om ons al te veel moeilijkheden te besparen, zullen wij de weg door de kelders volgen, zooals in dien noodlottigen

nacht ! Het is weliswaar een omweg, maar de ingang van het hol is nu droogvoets te bereiken, en wij behoeven ons niet aan het hek te laten wegzenden !

Meer dan een vol uur later kwamen Raffles en Brand op dezelfde wijze als op dien bloedigen nacht Balrothery Castle binnen. Alles was daar doodstil van een angstaanjagende, dreigende stilte.

Op hun weg naar het werkvertrek kwamen zij geen sterveling tegen en pas in de gang die er langs liep troffen zij een agent, die zeer onder den indruk was van de twee perskaarten, en die niet in het minst bezwaar maakte de deur voor hen te openen, vooral nu het lijk van den vermoorde eenige uren tevoren, nadat de noodige opnamen waren gemaakt, en de dokter den dood had geconstateerd, van politiewege naar het lijkenhuisje was vervoerd als de eerste de beste arme drommel.

Voor het overige was er volstrekt niets in de kamer aangeraakt. Voor een der vesters stond het massieve schrijfbureau — en het witte papier van den vloielegger was letterlijk door-drengd van bloed, dat was overgevloeid naar het bronsgroene laken, waarmede het tafelblad bespannen was.

De omgevallen vaas lag nog altijd op den grond, in drie groote brokken gebroken.

Men had de deur met een paar planken voorloopig weer hersteld en de twee mannen waren dus geheel alleen en onbespied.

Brand begon dadelijk op een zachten toon:

— Volgens jouw meening was de moorde naar links. Ik wil het onmiddellijk aannemen. Maar hoe is het mogelijk dat de geneesheer dat niet aan den steek gezien heeft.

— Als hij maar eenige ervaring had Brand, zou hij dat ook stellig hebben gezien indien de doodelijke steek maar niet toevallig juist in het midden van de halswervels was toegebracht. In dat geval doet het er natuurlijk heel weinig toe of de man die toestak rechts is of links. Hij zal natuurlijk een weinig rechts achter zijn slachtoffer hebben gestaan, zooals een normaal mensch zich juist meer naar links zou hebben geplaatst — maar dat is niet meer uit te maken,

zoodat de wonde loodrecht op de as van het lichaam staat. En nu de hoofdzaak!

Raffles bekeek aandachtig de oppervlakte van het schrijfbureau. Het venster stond nog altijd wijd geopend. Het was duidelijk dat iemand, die door dat venster was ontsnapt, noodzakelijk eerst op het bureau had moeten stappen, want de zwaarte daarvan maakte een verplaatsen onmogelijk — en overigens was het ook niet verplaatst. Er heerschte wel groote wanorde op het bureau, maar afdrucken van voetstappen ontbraken geheel en al.

Raffles maakte Brand hierop opmerkzaam en zeide nadenkend:

— Zelfs indien de man door dit raam was ontkomen, zou men zich toch willen afvragen, hoe het kwam dat er geen spoorje aarde op dit Bureau te zien valt — tenzij men aanneemt dat de moordenaar onder de huisbewoners moet worden gezocht!

Brand maakte een beweging van schrik en zeide fluisterend:

— Maar wie dan, in 's hemelsnaam? Dan zou het een der bedienden moeten zijn, want aan zijn zuster valt natuurlijk niet te denken!

— Dat spreekt vanzelf. De arme vrouw is geheel gebroken door dit voorval — en daarenboven dan handelt een vrouw geheel anders. Ieder motief zou hier ontbreken. Wij moeten elders zoeken.

— Ik denk daar plotseling aan de schim, die wij zagen in de gang, dien nacht! zeide Brand plotseling zeer zachtjes. Beiden geloofden wij toen aan een spel van de maan, met de toppen van de boomen!

— En wij zullen ons vergist hebben, Brand! Het is een mensch geweest, een man, en hoogstwaarschijnlijk de moordenaar! Het is nu de vraag, hoe hij het vertrek kon binnendringen, terwijl de deur toch van binnengesloten en gegrendeld was, zooals de butler pertinent verzekerde.

Nog terwijl hij sprak was Raffles begonnen de wanden van de kamers met vrij groote nauwkeurigheid te onderzoeken.

Maar waar hij ook klopte, hij vond aanvankelijk niets. Nergens klonk de muur hol. Maar toen trok een zeer zware, oud-Hollandsche kast zijn aandacht. Het was een van die kostbare, ouderwetsche meubelen, zoo massief, dat vier man noodig zijn om het te kunnen verplaatsen.

Zij was zeker twee meter hoog, bijna anderhalve meter breed en de deuren hadden in loodgevatte ruitjes.

Een sleutel stak in het slot, en Raffles kon de deur openen. Er was een glimlach om zijn lippen toen hij zich tot Brand wendde met de vraag:

— Hoor je het geluid dat deze deur bij het openen maakt?

— Ik hoor volstrekt niets! antwoordde Brand verwonderd.

— Dat is ook het doel — men mag niets hooren! Deze deur heeft half verdeckte scharnieren die aan de binnenzijde zitten — en zij zijn met vet bestreken — zoogenaamd consistentvet, zooals machinisten en ook chauffeurs somtijds het wel gebruiken. Het is dus niets verwonderlijk dat deze deuren volmaakt geruischloos open en dicht gaan! Je ziet wat voor soort kast het is, links hangkast, rechts planken kast — op de planken liggen wat boeken, stoffig en ongebruikt, en de andere helft is leeg. Heb je lust in een kleine weddenschap, Brand? Ik zou namelijk willen wedden dat de moordenaar de linksche man met het mes door dat schot daar is binnengekomen.

Brand was bleek van spanning naderbij gekomen, en zag nu toe, hoe de vingers van Raffles vlug tastend aan alle kanten langs de binnenvanden van de kast gleden, die volkomen glad leek te zijn.

En plotseling, met een geluid niet harder dan een zwakke zucht, flapte het achterschot van de kast, om een onzichtbare spil, en verleende doorgang aan Raffles, die onmiddellijk in de kast was gestapt, er dwars doorheen ging en een soort van duistere rommelkamer binnestapte, die een zeer klein en hoog venster had, zoodanig onder het stof bedekt, dat het daglicht er slechts spaarzaam in doordrong.

Brand was hem op den voet gevolgd, en keek zeer verwonderd rond.

Het vertrek was niet heel veel meer dan een soort van berghok, hoogstens kon men het een rommelkamertje noemen, maar er stond niet veel meer dan een zeer oude, houten schommelwieg, een overschot van een spinnewiel, een oude leunstoel met drie pooten, en een oud schilderij.

Dit hokje had een smalle deur, die ongetwijfeld moest uitkomen op dezelfde gang, waarop ook de deur van het merk vertrek uitkwam.

Hierdoor waarschijnlijk was dus de gedaante naar binnengegaan welke de twee mannen dien nacht op de gang hadden gezien.

Raffles onderzocht het deurslot en bevond dat dit ook sporen vertoonde van vet.

Maar toen viel zijn oog op een zeer nauwe opening, boogvormig, die zich in een hoek

van het hokje bevond, en waar een zeer smalle trap bleek te beginnen, die twintig schreden scheen te tellen of daaromtrent.

Raffles ging er aanstonds op toe, met dien eigenaardigen, veerkrachtigen, bijna katachtigen tred, die Brand eens van hem had doen zeggen, dat Raffles onhoorbaar kon loopen zelfs over glasscherven.

Zijn oogen hadden dien staalharden glans, dien Brand zoo goed kende, en die hem waarschuwde, dat de hersens van zijn zonderlingen vriend met buitengewone snelheid werkte, ofwel dat hij aan den vooravond stond van een groot besluit.

Hij was de trap al op, nog voor Brand het besef had, hem te volgen. Daarboven scheen het volmaakt donker te zijn, want hij zag hoe Raffles zijn zaklamp aanknipt een hem bij het licht daarvan wenkte.

Zoo snel hij kon voegde Brand zich bij hem en aanvankelijk meende hij, dat de smalle en korte gang waar hij zich nu bevond in het geheel geen uitgang meer had.

Maar toen Raffles zijn lamp uitdoofde bemerkte hij al spoedig een smalle lichtkier, en hij hoorde even later het zachte kraken van houtwerk.

Een zeer smalle deur schoof op zijde, heel langzaam, en zoo kreeg Brand tot zijn groote verwondering een kijkje in een eenvoudig maar toch degelijk gemeubeld vertrek dat door een enkel, vrij groot raam verlicht werd.

Er stond een ijzeren ledikant, met koperen ballen versierd, een tafel met gedraaide pooten, een gemakkelijke, ouderwetsche leunstoel, en aan de wanden hingen eenige van die merkwaardige oude portretten van ongeveer driekwart eeuw geleden, waarvan de origineelen allen op elkander schijnen telijken als druppels water, met hun bakkebaarden, hun stereotiepe glimlach, hun scheiding in het haar, hun sombere pandjesjas, en wier linkerhand onveranderlijk in hun borst steekt, terwijl de rechter met een geruststellend gebaar, geplaatst is op een afgeknotten marmeren zuil van geschilderd hout, die misschien de korthed van het aardsche bestaan heeft moeten voorstellen.

De oogen van Raffles schitterden toen hij op een van die portretten toeging, even keek naar den heer die daaropstond afgebeeld in de onvermijdelijke, trotsche Napoleonshouding, en toen vroeg hij zacht aan Brand:

— Wie is die man?

— Wel, ik zou zeggen... begon Brand aarzelend.

— Ik vergat dat jij het niet kont weten, Brand, want hebt je hem nog niet gezien. Het is de butler, dat wil zeggen, een butler met bakkebaarden, een spanbroek en soupiers. Om kort te gaan, het is de vader van Hastings, den tegenwoordigen bottelier! Wij zijn hier in de kamer van den hoofdbediende!

Brand maakte een beweging van schrik en fluisterde:

— Als wij verrast werden....

— Daarvoor zal op dit uur van den dag en onder deze omstandigheden wel geen vrees bestaan! zeide Raffles even zacht. Hastings zal wel beneden in het huis zijn!

Hij stond even aan de deur te luisteren en knikte geruststellend.

Brand had een oogenblik rondgezien, en hernam nu:

— Maar de ontdekking van dien sluipweg zou er op wijzen — dat die Hastings de dader moest zijn! Welk motief kan hij gehad hebben?

— Dat zou moeten worden nagegaan, Brand. Overigens — voor mij staat het volstrekt niet vast, dat Hastings de daad bedreef! Deze gang kan nog bij anderen bekend zijn geweest. Je moet weten dat de butler een man is van een jaar of zestig, tamelijk zwaarlijvig en niet zonder aanleg voor jicht. De schim echter die wij over de gang zagen vliegen, deed dat met een vlugheid die moeilijk overeen is te brengen met de lichamelijke gesteldheid, die ik je zooeven schetste. Ik vermoed veeleer dat de dader jong, sterk en lenig is geweest. Ik kan mij niet begrijpen dat Hastings in staat zou zijn, met zoo veel woeste kracht een man met een enkelen stoot af te maken. Intusschen, ik erken, dat het wel zeer zonderling is, dat men van zijn kamer gebruik schijnt te hebben gemaakt als uitvalspoort. Wij mogen ons hier niet al te lang ophouden, want de agent voor de deur kon wel eens argwaan krijgen door de stilte daarbinnen en een kijkje willen nemen.

— Nog een opmerking voor wij teruggaan. Waartoe behoefde de dader van deze sluipgang gebruik te maken als er een gangdeur met het rommelhok in verbinding staat.

— Ik zeg ook niet dat hij langs dezen weg gegaan is, Brand, ik zeg alleen dat hij hem heeft moeten kennen want hij is stellig een paar malen in het rommelkamertje geweest en heeft dus ook de trap ontdekt. Dit geheime houten schot sluit niet goed meer en de kier schijnt altijd zichtbaar te blijven. Je ziet dat het aan dezen kant met gewoon behangselpapier is beplakt. Ik geloof niet dat hier nog iets bijzonders valt te ontdekken.

Raffles liet zijn blikken eens in het rond gaan, over het zeer fraaie, zilveren toiletgarnituur, dat zonderling afstak tegen het vrij simpele meubilair, over de uitstekende, stellig dure kleederen, die keurig over hun dragers hingen, over een zilveren sigarettenkoker, met initialen van den eigenaar erin gegraveerd, over een paar met bont gevoerde pantoffels, en er kwam een peinzende uitdrukking op zijn gelaat.

— Die Hastings schijnt van weelde en van dure dingen te houden, fluisterde hij met de oogen half gesloten. Een man die blijkbaar veel geld op kan. Ik weet niet wat het is, maar ik houd niet van zijn bolbleeke, uitgestreken tronie. Nu, laten wij maar teruggaan, want de lucht maakt me hier een beetje onpasselijk — het ruikt naar het boudoir of de kleedkamer van een verwende actrice.

Hij stond nog een kort oogenblik te luisteren aan de gangdeur, onderzocht of ze geopend was, knikte eens, en aanvaardde toen de terugtocht.

Brand kon het muurschot heel gemakkelijk achter zich toe trekken en zij waren weer in de duisternis.

Snel gingen zij de steenen trap weer af, kwamen in het berghokje, stapte in de kast met haar geheimzinnige inrichting en verlieten ze weer aan de zijde van het werkvertrek van den doode.

En wel was het geluk hun gunstig, want Raffles had het geheime vak nauwelijks gesloten of er werd op de kamerdeur geklopt, en de stem van den agent waarschuwde hen :

— Heeren, ik word aanstonds afgelost en U zult nu wel gereed zijn met Uw onderzoek.

— Al klaar ! antwoordde Raffles met luide stem, haastig zijn blocnote en vulpen tevoorschijn halend.

Juist toen zij het vertrek verlieten kwam Hastings aanloopen, die hen wantrouwend en verwonderd opnam. De man was zeer bleek, en Brand meende te zien, dat zijn dikke handen trilden.

— Die twee heeren zijn journalisten van de „Times” legde de agent een beetje verlegen uit. Zij hebben het vertrek onderzocht, waar .. het ongeluk gebeurd is.

— Wie heeft de heeren binnengelaten als ik vragen mag ? vroeg de butler die geen oog van het gelaat van Raffles had afgewend.

— Wij vonden de deuren open, vriend antwoordde Raffles onverschillig en bedenk wel, dat er voor een journalist geen hinderpaal mag bestaan ! Ik zou je wel gaarne even willen spreken, Hastings.

— Onmogelijk ! zei de butler kortaf, bijna ruw. Ik heb daar nu geen gelegenheid voor. Wat er te zeggen valt, dat heb ik aan de politie gezegd.

— Alles ? vroeg Brand langs zijn neus.

— Alles !

Raffles tikte met zijn pen op het blocnote, floot eens, en hernam :

— Nu, misschien komt ge wel op dat besluit terug, Mijnheer Hastings. Ziet gij, een journalist is altijd nog veel nieuwsgieriger dan de strengste commissaris van politie maar kan zijn ! Apropos, wat hebt gij daar een prachtige, zwarte parel in Uw das, een waar juweeltje.

Het leek bijna onmogelijk, maar Hastings werd nog bleeker, mompelde iets onverstaanbaars, en wendde zich toen zonder een woord te spreken af.

— Nog een oogenblikje, man ! riep Raffles luid. Zeg mij tenminste wat er nu in dit huis gaat geschieden. Blijft Lady Donabate het bewonen ?

— Ja — voorloopig. Maar deze vleugel zal worden afgesloten.

— En — blijft gij bij haar in dienst ?

— Natuurlijk — waarom zou ik niet ?

— Zeer juist opgemerkt ! Gij hebt den doode jarenlang gediend — en stellig trouw gediend. Waarom zoudt gij dus heengaan ? Nu, tot ziens, want ik laat U niet los, reken daar op.

Plotseling draaide Hastings zich weer naar Raffles om, en zeide, vallend over zijn woorden; en met ronde, vuurroode vlekken van drift op zijn geelwitte wangen :

— Ik zou U raden mij niet langer lastig te vallen mijnheer. Gij moet hier op een zonderlinge, onrechtmatige wijze zijn binnengedrongen. Wij hebben hier geen journalisten noodig. Ik verzoek U, en ik spreek zeker ook uit naam van Mylady, dit huis thans zoo spoedig mogelijk te verlaten. Wij hebben hier geen potkijkers van noode.

— Die laatste opmerking van U getuigt van een scherpzinnigheid en een helder inzicht, die een man van het vak goeddoen, zeide Raffles doodkalm. Waarschijnlijk herinnert gij U dat die krantenmensen, die verwenschte persmuskieten, wel eens ontdekkingen doen, die aan de politie verborgen zijn gebleven ! Maar ik zal U niet langer met onze tegenwoordigheid lastig vallen, tenminste niet voor het oogenblik. Later, zult gij wat toeschietelijker zijn, hoop ik. Nog deze eene vraag: Zijt gij voor uw persoon overtuigd dat Joseph McMillan, Uw meester heeft neergestoken ?

— Als hij het niet gedaan heeft — wie zou het dan hebben moeten doen ?

— Maar dat is een opmerking, die Hamlet had kunnen uiten — riep Raffles met voor-gewende bewondering. Inderdaad zoo is het ! Als de een het gedaan heeft moet de ander de dader zijn. Nu, ik geloof dat ik te ver ga, maar ik wil U wel in vertrouwen zeggen Mijnheer Hastings, dat ik van die daderschap van den ouden pachter geen woord geloof. Mijn ver-denkingen gaan in een heel andere richting. En ik denk dat het niet zoo lang zal duren, of McMillan zal met opgericht hoofd — althans wat deze zaak betreft — het cachot kunnen verlaten, al werd honderdmaal z'n mes in die kamer daarginds gevonden.

Onder het spreken waren de drie mannen langzaam opgelopen en nu aan het einde van de gang, buiten het gehoor van den agent, die trouwens juist werd afgelost door een collega.

Zij stonden toen juist bij een raam, en Raffles zorgde er wel voor, dat het volle licht van den jongen dag viel op het vleezige, breede, bleeke gelaat van den butler.

Dat gelaat werkte machtig en het was duidelij-k dat de man ten prooi was aan een groote, innerl-ke ontroering. Maar van welken aard die dan ook mocht zijn — hij wist zich uitste-

kend te beheerschen, haalde de schouders op, en zeide koeltjes :

— Als gij die trap daar afgaat bereikt gij een deur, die in het park uitkomt. Het hek aan den straatweg is geen tien minuten daar van-daan.

De twee vrienden namen hun hoed beleefd af, daalden de trap af, niet al te vlug, liepen op de deur toe en daar keerde Raffles zich nog eens om, heel vlug, en zag hoe de butler hen beiden nakeek.

Pas toen zij eenigen tijd in het park wandelden begon Brand :

— Hoe kon je er toe komen, dien man je verdenkingen toe te vertrouwen ? Hij is nu gewaarschuwd, hij zal zich in acht nemen, zijn wantrouwen is gewekt.

— Daar was het mij juist om te doen Brand zeide Raffles rustig. Want het eerste dat die dikke man met zijn bleek gezicht zal verrichten is, zich in verbinding te gaan stellen met den dader, dien hij kent, zoowaar als ik hier sta, want van zijn praatje dat hij uit zijn slaap werd opgeschrikt door den gil van den graaf, is geen woord waar. Hij was klaarwakker en half gekleed — en hij weet wie de misdaad pleegde, of ik wil mijn geheele leven geen vinger meer uitsteken, zelfs in scherts, naar een brandkast !

Lord Lister kwam, zag en..... stak een Dubec-sigaret op.

HOOFDSTUK VI

KLEINE DORRIT.

Van dat oogenblik af geschiedde er niets op het kasteel of het werd zorgvuldig waargenomen — en het werd niet vergeten! Lang voor den middag kwamen er nog verscheidene journalisten, die onverrichterzake weer werden weggezonden, door den woedenden butler of door den huisknecht.

Misschien waren daaronder ook wel heeren van de Times, en het is zeer wel mogelijk dat bij die gelegenheid ook het bedrog is uitgekomen, door de twee zonderlinge verslaggevers van dien morgen, gepleegd, maar dienaangaande bestaat niet de minste zekerheid.

In ieder geval vermeldt Brand het nergens in zijn aantekeningen.

Omstreeks elf uur verscheen Hastings op een vrij schuwe wijze aan een klein zijhek dat niet meer scheen te worden gebruikt, en dat zich in den geweldig langen muur bevond, dat het kasteelpark omringde, en bleef daar geduldig een kwartier wachten, totdat er een boerenjongen van een jaar of twaalf op zijn fiets kwam aanrijden, die daar iets in ontvangst scheen te nemen dat er uitzag als een klein briefje.

Deze jongen werd om half twaalf midden op den eenzamen landweg achterhaald door een zeer snelle auto, waarvan de bestuurder zoo onvoorzichtig reed, dat de angstig geworden jongen, om een aanrijding te vermijden, gedwongen was, eerst over een zandigen wegberm te rijden, en toen een duikeling maakte in den greppel, met fiets en al. Op hetzelfde oogenblik stond de auto stil, de twee berijders sprongen eraf, de doodelijk ontstelde knaap werd op zijn beenen gezet, hij werd van alle kanten betast, door zeer vlugge en behendige vingers, en toen hij weer weg reed met heele ribben en buitengewoon verheugd met een gift van een half pond sterling — toen had hij het briefje van den butler in een anderen zak, dan waarin het oorspronkelijk had gezeten. Maar zoo'n jongen, nietwaar, die denkt daar verder niet over na!

In dat briefje had gestaan: „Vanavond acht uur bij je thuis. Zeer dringend. H. „En het was geadresseerd aan: „Norton Blake.”

Weer een uur later wisten Raffles en Brand vrij nauwkeurig, wie en wat Norton Blake was. Een jong Ingenieur, die blijkbaar zichzelf had weten groot te brengen, ouderloos. Waarschijnlijk waren zij Oom en Neef. Op dit oogenblik had hij geen werk, maar hij scheen op het punt te staan, een aanstelling te krijgen bij een groote fabriek van werktuigen. Hij woonde geheel alleen bij eenvoudige menschen ergens in een stil straatje van Balbriggan, waar de huizen vrij ver uiteen liggen. Hij was een stille, in zichzelfgekeerde bijna sombere man.

Men schatte zijn leeftijd op vier of vijftwintig jaar. Voor zoover men wist had hij geen vrienden. Hij kwam ook nooit in een café, en zijn eenige uitspanning bestond in het maken van lange wandelingen in de fraaie omstreken.

Een maand of vier geleden was hij herhaaldelijk op het kasteel geweest, waar men zijn hulp had ingeroepen bij den bouw van een vrij kostbare installatie, om water diep uit den grond te putten.

Toen zij dit alles wisten, lunchten de beide vrienden het hote. „De Vergulde Zwaan” en dadelijk daarna trokken zij er weer op uit, en begaven zich naar het huis van den pachter, Joseph McMillan.

Zij waren het tot op een vijftigtal meters genaderd, toen Brand op zachten toon de opmerking maakte:

— Welk een zonderlingen indruk maakt dat huis toch, met zijn laag, geweldig groot dak en zijn stompe schoorsteen, zijn kleine vensters en zijn grauwe muren!

— Het maakt een indruk van groote eenzaamheid, van verlatenheid, Brand! Dat is het, naar ik geloof. Het is alsof het geheel onbewoond is, en dat kan ook bijna niet anders. Ik heb gehoord, dat Joseph McMillan een eenzelveig man was, en na den dood van zijn vrouw heeft hij alleen maar een oude huishoudster bij zich geduld die even voor het middagmaal vertrok. Natuurlijk waren er boerenarbeiders, maar die zag men zoo goed als nooit op de hoeve, en zij kregen hun middagmaal in een afzonderlijke schuur. Er waren er trouwens nooit meer dan drie tot vijf in het

drukste van het oogstseizoen. In den laatsten tijd echter moet McMillan de hoeve en het land geheel en al hebben laten verwaarloozen.

— En zijn dochter?

— Dorrit hielp de huishoudster bij haar werk, bijna even stil en in zichzelf gekeerd als haar drankzuchtigen vader.

Raffles had dit nauwelijks gezegd of de deur van de hoeve ging open, heel langzaam, en het meisje over wie zij spraken trad te voorschijn.

Zij was in het zwart gekleed alsof zij rouwde en des te bleeker leek haar marmerwitgezichtje boven die doffe kleur.

Het was duidelijk dat zij de twee mannen niet zag, die half achter het dichte struikgewas aan den weg waren verborgen.

Langzaam bewoog zij het hoofd naar links en naar rechts en toen viel zij plotseling zwaar neer op de ruwe bank die naast de deur stond en zat daar voor zich uit te staren met groote oogen, die toch niets schenen te zien.

Nauwelijks hoorbaar fluisterde Brand in de grootste verbazing:

— Maar zij ziet er uit als een slaapwandelster. Zij herinnert mij aan een plaat uit een geïllustreerde uitgave van Shakespeare, die, waarop men Ophelia ziet, aan den rand van de beek op het oogenblik dat zij zich langzaam in kristalklare water zal laten glijden!

— Je hebt gelijk — het is zeer vreemd! Toch is zij vroeger een vroolijk kind geweest naar men zegt! Opgewekt en vol liefde voor menschen en dieren. Er moet iets met haar geschied zijn — maar wat, dat is de vraag! Staat het in verband met de misdaad? Niemand kan het zeggen, maar het zou mij niets verbazen, ook al ben ik bijna vast overtuigd dat haar vader den moord niet heeft gepleegd.

Brand wilde den mond open doen om iets te zeggen, maar een plotselinge greep van Raffles naar zijn arm deed hem zwijgen.

Hij voelde zich terzijde trekken, en neerbuigen achter het struikgewas.

— Wat is er? vroeg hij zacht.

— Zie daar eens! antwoordde Raffles, door de takken heenwijzend naar het smalle pad, dat van de tegenoverliggende zijde op de voordeur van de hoeve toeliep.

Er naderde een jonge man met breede schouders en zeker zes voet lang langs dat pad, met gebogen hoofd en langs het lichaam neerhangende armen.

Hij moest het meisje al hebben gezien, maar hij verhaastte zijn schreden volstrekt niet. Integendeel het was alsof hij aarzelde.

Maar Dorrit moest het knarsen op het pad

hebben gehoord, want zij hief het hoofd op, zag den man, slaakte een doffen kreet, kwam wankelend overeind, met uitgespreide armen, en toen klonk het als een noodkreet:

— Norton! O, Norton!

Maar ook na deze schreeuw die klonk als uit den mond van een verdrinkende, spoedde de jongeman zich niet vlugger voort.

Het meisje vloog op hem toe, sloeg haar armen om zijn hals en toen, misschien omdat hij roerloos bleef staan, onbewegelijk als een beeld, gleed zij plotseling langs zijn lichaam af en barstte uit in een wanhopig snikken, aan zijn voeten gekromd liggend, terwijl haar tenger lichaam schokte:

Een kort oogenblik keek Norton Blake met een starenden blik in zijn oogen op haar neer, en toen bukte hij zich en hief haar op, en toen gebeurde er niets akeligs, want die man als een boom begon plotseling op zijn beurt te snikken met een rauw geluid, dat Brand deed verbleeken van medelijden en schrik.

— Wat is er? Wat bezielt die twee? fluisterde hij Raffles in het oor.

— Ik geloof dat ik het weet, Brand — ik heb tenminste een zeer sterk vermoeden! antwoordde Raffles ernstig. Die twee hebben elkander lief, dat is duidelijk — of tenminste, zoo was het vroeger. Maar op het oogenblik zien zij er niet uit alsof zij gelukkig zijn als verliefden!

— Gelukkig? Als ik ooit een tragischer beeld heb gezien van wanhoop en ellende dan weet ik niet meer wat echte wanhoop is! Het snikken van dien man is niet aan te hooren, het dringt mij door de ziel! Zouden wij hen niet kunnen helpen?

— Neen Brand — die man is niet meer te helpen, niet meer door menschen althans gaf Raffles op doffen toon ten antwoord. Er is iets vreeselijks met die twee gebeurd, daaraan kunnen wij niet twijfelen.

Dorrit was overeindgetrokken, en de man hield haar nog altijd bij de ellebogen vast met zijn hoofd achterovergebogen, terwijl de tranen hem over de wangen stroomden, en hij kreunde als een gewond dier.

Toen gingen zij beiden het huis in, hij met zijn arm om haar schouders geslagen.

Zoo stak hij ruim een hoofd boven haar uit, en zij leek nog een kind, naast zijn forsche gestalte.

— Kun je er iets van begrijpen, Edward? vroeg Brand toen de deur van de hoeve was gesloten.

— Ik geloof van wel, Brand. Althans een

groot gedeelte. Als Norton Blake niet zelf de dader is, dan weet hij tenminste wie het wel was.

Brand keek nog even naar het huis dat daar weer eenzaam en somber lag.

En zijn gelaat betrok.

— Ik kan het mij niet voorstellen, hij ziet er niet uit als een moordenaar.

— Brand het uiterlijk is immers niets! Daarop kan men maar zelden afgaan. Wij weten toch genoeg voorbeelden van gifmengers die een half dozijn menschen uit den weg hebben geruimd en dei er uit zagen als goedmoedige armbezoekers of kosters die met het zakje rondgaan! Daarentegen zijn er lieden geweest, afzichtelijk van uiterlijk met een groot, edel hart en die honderdduizenden hebben weggeschonken. Daarenboven — het is geen moord geweest met voorbedachten rade, maar hij was het gevolg van een wilde drift, van een onweerstaanbare aansporing om wraak te nemen.

— De gestalte achter het verlichte gordijn, leek mij minder groot dan die knaap!

— Ook dat is volkomen bedriegelijk, want aan een schaduw kan men minder de ware afmetingen waarnemen van het voorwerp, dat die schaduw veroorzaakt. Alles hangt af van den afstand, waarop zich de lichtbron bevindt. Laten wij eens naderbij trachten te sluipen Brand, en onderzoeken of wij een blik kunnen werpen in het binnenste van dat huis, zonder ons zelve bloot te stellen!

Dit was minder moeilijk dan het aanvankelijk geleek, want even verder begon een hooge heg, die langs den geheelen zijgevel liep, zich dan omhoog in een rechten hoek, het erf afsloot, en verder reikte zoover als het oog kon zien.

De twee mannen slopen er achter voort, tot zij de achterzijde van het huis te zien kregen en daar vonden zij een lattendeurtje, dat geheel gemakkelijk was te openen.

Zij traden voorzichtig binnen, maar die omzichtigheid was nutteloos, want geen levende ziel vertoonde zich, met uitzondering van een paar rondzwervende kippen, die hen verbaasd aanzagen met ronde kraaloojjes, en zich dan weer verdiepten in hun werk van iederen dag, het oppikken van lekkere hapjes, daar, waar het menschenoog niet anders ontwaarden dan keisteentjes en gruis.

Het maakte den indruk alsof het huis geheel was uitgestorven en toch waren daarbinnen twee jonge menschen in oppersten zielenood, aan den rand van de vertwijfeling!

De twee vrienden slopen op den witgekalkten

achtermuur toe, die een deur had en twee vensters daarnaast.

Een daarvan stond aan, en Raffles behoefde het maar open te duwen, en het volgende oogenblik stonden zij stil te luisteren, maar zij hoorden volstrekt niets.

Op hun teenen liepen zij naar de eenige deur die het vertrek rijk was, kwamen zoo in de keuken, hoog en helder, verlicht door een groot raam in den zijgevel, en stonden kort daarna in de gang.

Nu pas hoorden zij eenig gerucht, en het klonk akelig genoeg.

Het was het erbarmelijke kermende snikken van een vrouw, afgewisseld met korte opmerkingen van een mannenstem geuit.

Nu eens klonk die stem smeekend, dan weer duister en dreigend.

Het geluid kwam van de zijde der aangrenzende kamer.

In den wand bevond zich een klein luikje, zooals men die in groote hoeven wel meer aantreft en die bestemd zijn om op gemakkelijke wijze het in de keuken gereedgemaakte voedsel voor het gezin en voor de landarbeiders naar het groote woonvertrek over te brengen.

Het was een schuifluikje van hout en het kon aan weerszijden met behulp van een gewone knop worden opgeschoven.

Was het geheel uitgeschoven, dan kon men het vastzetten op de wijze, zooals men ook wel een schuifraam vastzet, door een ijzeren pen in een gat te steken.

Raffles lichtte het luikje echter niet hooger op dan een centimeter ongeveer, en hield het op die smalle kier in zijn stand door een knoop in zijn zakdoek te leggen en dien onder het luikje te wringen.

Hij kon nu gemakkelijk een deel van het vertrek overzien, en Brand kon zelfs naast hem plaatsnemen en eveneens toeschouwer zijn bij dit tooneel van menschelijke ellende, van een smart, die onheelbaar scheen.

Dorrit zat op een stoel bij de tafel, en had haar hoofd op de armen gelegd, terwijl zij zoodanig snikte dat haar geheele lichaam er van sidderde.

Norton stond bij de tafel, met een somber gelaat, met gebalde vuisten.

Hij was juist weer gaan spreken, en het klonk als een schreeuw van een gemarteld dier, toen hij riep:

— En toch zou ik het weer doen, als het moest, tien keeren, honderdvoud! Aarzelt men als men een gevaarlijk beest, een slang vertrappt? Neen, ik heb er geen spijt van — mijn gedachten verwijlen zelfs niet meer bij de

daad, want helaas, ik kan alleen maar denken aan dat verschrikkelijke, onherstelbare, dat geschied is met het liefste, dat ik op deze aarde bezit. Mijn kleine, frissche bloem, vertrapt in het stof, ontsluisterd ! O, dat hij geen honderd levens had, om ze hem alleen te ontnemen.

— O stil, Norton, om 's hemelswil stil ! riep het meisje, eensklaps het natbeschreide gelaat opheffend. Ik kan je zulke dingen niet hooren zeggen. Was ik maar nooit geboren — had je mij maar nooit leeren kennen !

Zij wilde nog iets zeggen, maar zij begon te

wankelen, en zonk achterover op haar stoel, met een diepe zucht.

Norton keek angstig rond, liep op een zwaar buffet toe, greep daar een karaf water, schonk van glas vol, en bracht het aan Dorrit.

De beide mannen achter de nauwe spleet van het luikje hadden elkander onwillekeurig aangezien.

Zelfs al had Norton zoeven niets gezegd, — hij had zijn schuld volmaakt aangetoond, want hij had het glas met de linkerhand volgeschonken.

Lord Lister rookte uitsluitend Dubec-Cigaretten

HOOFDSTUK VII

Aardsche en Bovernaardsche Gerechtigheid.

Het meisje had met moeite wat van het water gedronken en leunde als uitgeput met haar lokkig hoofdje tegen de borst van den jongenman, die heel zacht kreunde, juist als een dier doet, dat, zwaar gewond, gaat sterven in een afgelegen hoek.

En voor Raffles en Brand was het, alsof eensklaps de laatste sluier verscheurd was, die het sombere geheim van Balrothery Castle nog verhulde.

Iedere twijfel leek opgeheven, en het jammerlijk treurspel was te volgen van den oorsprong af — de laaghartige wandaad van een man die over zijn pachters nog meent te kunnen beschikken als over lijfeigenen.

Over de pachters en over hun jonge, mooie dochters.

Norton had het vernomen, waarschijnlijk op een oogenblik dat hij in deze zelfde kamer was een roode golf had zich over hem heen-gestort, hij had het eerste het beste wapen gegrepen, dat hem onder de handen kwam, het mes van den dronkaard, den vader van dat arme schepsel, en hij was weggerend in de duisternis.

Het stond nu wel vast, dat hij zijn oom, den butler, bij herhaling bezocht had en op de hoogte was van den geheimen doorgang.

En heel waarschijnlijk was de butler op de hoogte geweest, had hem misschien trachtte te weerhouden en dit verklaarde, waarom hij zoo snel was aangekleed, en zoo verwonderlijk vlug ter plaatse was, toen de doodsgil van den getroffen man had weerklonken.

Ieder onderdeel van het tafereel, kwam hun weer voor den geest. Het korte, verbeterd gesprek het opstaan van Graaf Doherty, de beweging van de hand naar de lade, het opheffen van de hand waarin de revolver was — en het neerzinken van het groote lichaam in den stoel, terwijl de schaduw daarachter zich dreigend verhief.

Het briefje van den butler was nu ook zeer begrijpelijk.

Zij beiden hadden, teveel ontdekt volgens den ongerusten bediende, en hij wilde zijnen rampzaligen neef gaan waarschuwen.

Juist hadden zij dit voor zichzelf uitgemaakt, toen er plotseling voetstappen klonken op den steenen vloer van het kleine gangetje dat naar de voordeur leidde.

Het volgende oogenblik werd de deur geopend, en drie mannen traden binnen, waarvan twee in uniform.

Het waren twee mannen van de dorpspolitie en de derde zag er uit als een rechercheur, met zijn dophoedje, zijn korte nevel, zijn koelen, doordringenden blik en zijn ruige wenkbrauwen.

— Ik dacht wel dat je hier zoudt zijn, Norton Blake; zeide de man in burger aanstonds. Ze hadden mij dus goed ingelicht. Ik kom hier om je te arresteren op beschuldiging van moord op Graaf Doherty, en ik ben verplicht je te waarschuwen, dat van dit oogenblik af, ieder woord dat je zegt, tegen je kan worden aangewend.

Dorrit was opgesprongen, bleek als een doode, met een rauwen kreet, en zij klemde zich vast aan den jongen Ingenieur, die onbewegelijk stond, met gebogen hoofd, grauw en bijna versuft onder den slag.

— Neem mij dan ook mee want ik ben de aanleiding geweest! kreet zij schor, zich wanhopend aan hem vastklemmend. Zijn hart is goed en groot, en hij deed het om..... omdat ik....

Maar zij kon niet verder gaan.

Haar krachten waren volkomen uitgeput, en slap zonk het teere, kleine lichaam, langs de stoere leden van Norton op den grond neer.

Hij lichtte haar heel voorzichtig op, alsof hij iets heel breekbaars droeg bracht haar naar de breede, ouderwetsche rustbank.

Toen keerde hij langzaam terug, keek den rechercheur aan, en vroeg:

— Waarom gelooven jullie dat ik het gedaan heb?

— O, ik geloof wel dat ik je dat mag zeggen — haar vader heeft geklapt. Het schijnt dat hij je gezien heeft dien nacht — hij heeft een hekel aan je, de oude. Vroeg of laat zou je dit toch moeten hooren. Ben je bereid om zonder verzet mee te gaan?

— Dat zulk een laffe schurk de vader kan zijn van dit lieve, onschuldige meisje! mompelde

de jongeman, verbleekend, meer van afschuw dan van schrik.

— Het ligt er nu eenmaal toe, Blake. Nog eens — moeten wij je de boeien aandoen? Of wil je rustig meegaan?

Norton haalde moeilijk adem.

Hij bedekte zijn gelaat met beide handen, en kreunde zachtjes.

— Haar hier alleen te moeten laten, met dien kerel, die haar heeft verkocht, versjacherd voor een handvol zilverstukken! bracht hij er met moeite uit. Wat zal er van haar worden, terwijl ik haar niet kan helpen?

— Daar zullen wij voor zorgen, Mijnheer Bake! klonk eensklaps de stem van Raffles die het groote vertrek binnentrad door de verbindingsdeur, door Brand op de hielen gevolgd.

Een kort oogenblik bleef het zeer stil in het groote woonvertrek.

De rechercheur keek de beide vreemdelingen vrij wantrouwend aan, en toen vroeg hij barsch:

— Wonen de heeren hier? Hoe komt U hier binnen?

— Door de achterdeur, goede man, antwoordde Raffles uit de hoogte. En werkelijk niet om hier iets te stelen. Zeg mij eens, Mijnheer Blake, hebt gij veel lust om mee te gaan met deze heeren?

Voor Norton kon antwoorden, riep de rechercheur op nijldigen toon:

— Of hij lust heeft of niet — hij zal wel moeten!

— Maar dat is een schromelijke vergissing, mijn waarde heer! hernam Raffles steeds even bedaard. Hij moet volstrekt niet — bij voorveeld, als ik mij er tegen zou verzetten.

— Dat zoudt U toch niet wagen? riep de rechercheur op een toon van oprechte verbazing.

— Wat valt er te wagen? zeide Raffles koud. Wij zijn met ons drieën, gij ook, maar wij beiden zijn gewapend, en ik zou U sterk aanraden, geen enkele beweging te maken die mij niet bevalt want mijn vriend hier is kort aangebonden, en ik kan hetzelfde van mij zeggen. Het valt nog te bezien, wie van ons beiden het eerst zou schieten. Ben ik duidelijk geweest?

De rechercheur was heel bleek geworden.

Hij was maar een simpel dorps-politieman, en niet zoo bijzonder veel gewend.

Deze twee zeer goed gekleede heeren in hun reiscostuum waren hem volmaakt vreemd, maar nog veel vreemder was hem dit optreden.

Wat de beide agenten betrof, het waren echte kinkels, en een hunner stond zelfs hartelijk te lachen, om het allergekste incident, waard om herhaaldelijk in zijn stamcafé aan

de vrienden te worden verteld.

De ander stond wat dom te grijnzen en de rechercheur begreep volkomen, dat hij zich in een zeer onaangename toestand bevond.

Van het zonderlinge sprak hij nog niet eens!

Waar bemoeiden die twee vreemde snoeshanen zich mee? en wat bewoog hun, dien jongen kerel daar te beschermen?

Hij begon langzaam te spreken:

— Dat kon U wel eens leelijk opbreken: heeren, als dat bekend wordt gemaakt. Reken er maar op, dat ik jullie gezichten goed zal onthouden.

— Hoe beter je ze onthoudt, man — hoe minder kans je hebt, ons ooit terug te vinden, zeide Raffles schouderophalend. Om een lange geschiedenis kort te maken — op dit oogenblik zien wij er heel anders uit, dan wij in werkelijkheid zijn.

— Maar voor den duivel — wat drijft U, mij te beletten, mijn plicht te doen, en dien man te arresteren?

— Ons menschelijk gevoel! antwoordde Raffles met kracht. Indien het al waar is, dat deze man het leven heeft benomen aan een ander — er kunnen toch verzachtende omstandigheden zijn?

— Hij pleegde een sluipmoord! riep de rechercheur woest van drift.

— Gelogen! De ander was gewapend, hij heeft zelfs geschoten! Hij heeft zich dus kunnen verdedigen. Zoo is het — want wij hebben het gezien, wij waren in het huis! En ook de buter moet het weten. Men moet die revolver gevonden hebben — tenminste als men goed heeft gezocht!

— Hij heeft mij gewond! zeide Norton dof.

— Je hoort het, man! zeide Raffles weer.

— Dat kan hij dan voor de rechters doen gelden, en jullie kunnen het dan getuigen als je wilt — misschien helpt het hem, misschien ook niet, maar nu moet ik hem meenemen, want dat is mijn voorschrift!

— Je zult hem niet meenemen, want dan is er niemand om voor dat ongelukkige meisje daar te zorgen. Ik zal Norton Blake in staat stellen te vluchten. Je merkt dat ik daar eerlijk voor uitkom en ik heb middelen om te houden, wat ik beloof, reken daar op! Binnen twee dagen kunt U in Amerika zijn Mijnheer, Blake — met haar! O, ik weet wel, een idylle zal het niet zijn, er is iets afschuwelijks geschied, maar als gij haar werkelijk liefhebt, dan moet gij vergeten, wat er gebeurd is, buiten haar schuld.

Norton liet een gesmoord gegrom hooren en zijn gelaat vertrok smartelijk.

Raffles had hem de hand op den schouder gelegd, terwijl Brand zoogenaamd onwetend met zijn revolver speelde, en zeide op hartelijken toon :

— Dit alles zal binnenkort een publiek geheim worden, arme Norton ! Gij weet even goed als ik dat zulke zaken door de Engelsche rechtbank niet al te discreet worden behandeld. Neem mijn voorstel aan ! Ik zal U in staat stellen, gemakkelijk weg te komen en als er dan een straf moet zijn — laten wij het dan overlaten aan de goddelijke gerechtigheid om U te straffen ! Want Uw lijden kan niet vermeerderd worden.

— Dat is waar — het is bijna ondragelijk ! kreunde de ongelukkige. En toch — neen — ik kan niet vluchten, ik zal met dezen man meegaan !

— Maar dat beteekent een bijna zekere veroordeeling, dat openbaar schandaal, dat beteekent, dat de naam van dat arme kind in opspraak zal worden gebracht, genoemd zal worden in de laagste volkskranten !

Norton verbleekte op vreeselijke wijze en met moeite kon hij spreken, maar toch was zijn stem vast toen hij hernam :

— En toch kan mij dit niet weerhouden ! Ik moet boeten ! Ik heb vermoord — — —

— Nietwaar ! het was geen moord — geen enkele jury zal U daarop kunnen veroordeelen !

— Het moge zijn wat het wil — ik heb bloed vergoten en het is mij zoo vreeselijk zwaar om het hart, dat een straf mij misschien zal verkwikken, zooals een regen het uitgedroogde veld verkwikt !

— Maar wij waren op Balrothery Castle dien nacht — wij hebben alles kunnen zien en schaduwbeelden en ik zeg U nog eens — in twee dagen, neen in 'n enkele dag kan ik U naar Amerika brengen, en in veiligheid ! Bedenk wel wat gij verwerpt ! Ik bedrieg U niet — mijn midde en zijn onuitputtelijk. Ik ben ook geen gek, en ik kan mijn woord houden ! Komaan — waarom zou ik het langer verzwijgen — als gij gaat, als gij durft te vluchten, dan zal het John Raffles zijn die U helpt !

— Bij mijn ziel, ik had het al half en half gedacht, toen je sprak van dien eenen dag, Raffles ! gromde de rechercheur, die nog een tintje bleeker was geworden. Maar bedenk wel waaraan je je blootstelt. Verzet tegen het openbaar gezag, bedreiging met geweld.....

— Belemmering van een ambtenaar in de uitoefening van zijn functie ! vulde Raffles spottend den zin aan. Ik weet dat alles wel, maar het weerhoudt mij niet. Ik kan nu eenmaal

het denkbeeld niet verdragen dat deze man de cel zou instappen om 'n daad, die zoo deze al niet te rechtvaardigen, toch onder de gegeven omstandigheden allerzins begrijpelijk is.

Toen richtte hij zich hoog op, wendde zich als met moeite af, en zeide met een klare, maar wat slepende stem :

Sla toe, Norton, en morgen om dezen zelfden tijd ben je met haar op een eenzame plek van de Vereenigde Staten, waar je maar wilt, ik kan je geld leenen, ik kan het je ook geven !

Het was duidelijk dat de jonge man een zware strijd met zichzelf voerde. Hij keek met strakke, brandende oogen naar het nog altijd bewustelooze meisje, dat met doodsbleek gezicht op de rustbank lag.

— Ik dank U voor Uw aanbod, John Raffles — ik heb er over nagedacht — en ik moet het afslaan.

— Gij wilt een veroordeelend vonnis trotseeren ?

— Alles wil ik liever trotseeren dan dit gevoel van zwaarte, dat mij drukt als een looden last.

— Gij hebt gezegd dat gij in een vlaag van woede hebt gehandeld !

— Dat is zoo ! riep de jongeman, maar dit heft mijn schuld niet geheel op ? Ik heb mij vergrepen aan een medemensch, en daarvoor moet ik boeten.

— Je blijft dus bij dit voornemen ?

— Onherroepelijk ! Steek die revolver op, Mijnheer, want gij stelt U zelf bloot aan de grootste gevaren.

Een kort oogenblik was het stil, Brand had de revolver laten zakken. Toen sprak Raffles, de hand vattend van Norton :

— Hebt gij wel eens van mij gehoord ?

— Menigmaal !

— En vertrouwt gij mij ?

— Ik heb u hooren noemen als een man met een edel, groot hart !

— Zoudt ge mij dan genoeg vertrouwen, om mij te laten waken over Dorrit ? Ik heb zeer machtige relaties — in een geheel andere sfeer, dan waarin ik leef. Zij zullen voor haar zorgen. Zij kan daarblijven zoolang zij wil — terwijl gij boet ! In ieder geval moet zij ontrokken worden aan het gezag van haar dronken vader !

Het gelaat van Norton was plotseling verhelderd.

Hij drukte de hand van Raffles alsof hij haar wilde verbrijzelen en zeide :

— Ik vertrouw haar aan U toe, als aan een broeder !

— Weet je wel wat je doet, jij ellendeling! riep de rechercheur ruw. Een man die gezocht wordt door de politie van zes, zeven landen! De brutaalste juweelendief die er ooit geleefd heeft. Een man op wiens aanhouding nog altijd tweeduizend pond is gesteld! En die ik zal verdienen, of ik wil gekielhaald worden!

Hij had zijn revolver getrokken, bliksemsnel, en hield ze Raffles voor, toen beval hij luid:

— Jullie nemen je wapens, mannen, en je houdt deze twee mannen in bedwang. En je schiet bij het eerste verdachte teeken! Ik breng hem daarginds weg, en ik keer dadelijk terug om jullie af te lossen. Overhandig je revolvers!

Raffles gaf glimlachend zijn kleine browning over en Brand volgde dit voorbeeld op, maar hij glimlachte heelemaal niet!

De twee veldwachters namen hun dienstrevolvers ter hand, een beetje schoorvoetend, en een minuut later was de rechercheur met zijn arrestant vertrokken.

Norton had het meisje op de ijskoude wangen gekust en een stomme blik gewisseld met Raffles, wanhopig en terneergeslagen.

Maar toen de rechercheur een uur later terugkeerde, na zijn gevangene te hebben afgeleverd, toen vond hij wel zijn twee helpers, maar zij waren hun revolvers kwijt en zij lagen ieder in een afzonderlijken hoek van de kamer, op

deskundige wijze gebonden met gordijnkoorden en met een prop in den mond.....

Nooit heeft de arme rechercheur kunnen ontdekken, hoe dit in zijn werk was gegaan, want Raffles en zijn helpers waren verdwenen en naar het scheen voor goed.

Het proces werd snel afgehandeld, op echt Engelsche wijze, en Norton werd veroordeeld, maar tot een betrekkelijk zeer geringe straf.

Hij kreeg tien maanden wegens mishandeling met doodelijken afloop.

De butler getuigde voor hem, en de jury was hem welgezind.

Den dag na de uitspraak van het vonnis was Dorrit plotseling verdwenen.

Niemand begreep in het minst waar zij zich kon ophouden.

— Dat wist ook alleen Raffles, die haar met de vliegmaschine binnen weinige uren had overgebracht naar een van zijn kleinste eilanden, waar zij liefderijk werd opgenomen, in een goed en vriendelijk gezin, dat daar opverzoek van Raffles had gevestigd om er een deel van zijn goed verborgen schatten te bewaken.

En een jaar nadien waren die twee ongelukkige menschen, Dorrit en Norton met elkander vereenigd op een kleine plantage in Zuidelijk Carolina — met het vaste voornemen, te pogen zich een nieuw leven te scheppen in dat nieuwe land en als het mogelijk was — een nieuw geluk!

De volgende aflevering bevat:

Het Avontuur op Z. M. „Memphis”.

VERSCHENEN

OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD

Een uitgebreide verzameling van boeiend beschreven ervaringen door natuurvorschers die tot de meest onherbergzame oorden der wereld zijn doorgedrongen om er te midden van de grootste gevaren en vaak ter prooi aan de hevigste ontberingen het doen en laten te volgen der dieren.

GEEN ROMAN VERMAG

meer en betere ontspanning te bieden dan dit boek, dat zóó geladen is van een avontuurlijke sfeer, dat het ons met heel ons vermogen aan belangstelling vasthoudt. We worden als het ware opgenomen in het gezelschap van de onverschrokken reizigers, die de wildernissen intrekken... we ondergaan met hen de magische natuurpracht en de onbeschrijflijke geheimzinnigheid van de rimboe... zijn getuigen van den voortdurenden strijd om het lijfsbehoud tusschen mensch en dier en de wilde dieren onderling.

RIJK GEÏLLUSTREERD

is dit werk met talrijke kleurendrukplaten, foto's en penteekeningen.

Geweerd is alle voor den leek droge studie-stof, waardoor uiterst boeiende, romantische en avontuurlijke verhalen zijn ontstaan, waarvan de aantrekkelijkheid zoo bijzonder groot is, omdat al het daarin verhandelde werkelijk heeft plaatsgegrepen.

„OP PADEN VAN AVONTUUR EN ROMANTIEK IN DE DIERENWERELD” is een met

Prijs per aflevering 20 cent

grote zorg en kennis van zaken samengesteld verzamelswerk, bewerkt naar het beroemde Standaardwerk van den grooten Dierkundige Dr. A. E. BREHM.

Achtereenvolgens zullen er ongeveer 50 afleveringen verschijnen met bewogen geschiedenissen uit het leven van: Leeuwen, Olifanten, Adelaars, Apen, Tijgers, Krokodillen, Gieren, Beren, Slangen, Wolven, enz.

Om de 14 dagen zal telkens een nieuwe aflevering verschijnen.

Elke aflevering vormt een op zich zelf staand geheel en brengt een fraaie titelbladplaat in vierkleuren, twee of meer foto's en verscheidene penteekeningen.

Het complete werk zal dus verlucht zijn met ongeveer vijftig vierkleurendrukplaten en ruim 100 foto's en talrijke teekeningen.

Uitvoerig prospectus in kleurendruk wordt op aanvraag gratis toegezonden.

Zij, die de afleveringen direct bij verschijning wenschen te ontvangen, gelieven dit op te geven aan hun boekhandelaar of aan den uitgever:

**N.V. ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL,
LEIDSCHEGRACHT 72, AMSTERDAM.**

Exploitant voor België:
HIP JANSSENS, Vaderlandstraat 46, GENT.
Prijs per aflevering 20 ct.

Dubec No. 3

GOUDMONDSTUK

Beste 3 cts. Cigaret

Gemaakt van heerlijke echt Turksche Tabak

N.V. Cigarettenfabriek
J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885